பேராசை விலக்கமென்னும் தனேஸ்வர நாடகம்

ம.திருநாவுக்கரசபிள்ளை

பதிப்பு
இர.பிருந்தாவதி
தமிழ் இலக்கியத்துறை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

நெறியாளர்
வீ.அரசு
பேராசிரியர் மற்றும் துறைத்தலைவர்
தமிழ் இலக்கியத்துறை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
தமிழ் இலக்கியத்துறை
சுவடியியல் மற்றும் பதிப்பியல்
பட்டயத்திற்காக அளிக்கப்பட்ட ஆய்வேடு

மே.2004

பேராசை விலக்கமென்னும் தனேஸ்வர நாடகம்

ம.திருநாவுக்கரசபிள்ளை

பதிப்பு
இர.பிருந்தாவதி
தமிழ் இலக்கியத்துறை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

நெறியாளர்
வீ.அரசு
பேராசிரியர் மற்றும் துறைத்தலைவர்
தமிழ் இலக்கியத்துறை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
தமிழ் இலக்கியத்துறை
சுவடியியல் மற்றும் பதிப்பியல்
பட்டயத்திற்காக அளிக்கப்பட்ட ஆய்வேடு

மே.2004

சுவடியியல் மற்றும்
பதிப்பியல் பட்டயத்திற்காக
அளிக்கப்பட்ட
வரிசை எண்.

இர.பிருந்தாவதி,
ஆய்வாளர்,
சுவடியியல் மற்றும் பதிப்பியல்,
தமிழ் இலக்கியத்துறை,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்,
சென்னை - 600 005.

ஆய்வாளர் உறுதி

ம.திருநாவுக்கரசுபிள்ளையால் இயற்றப் பெற்ற "பேராசை விலக்கமென்னும் தனேஸ்வர நாடகம்" என்னும் இந்நூல் சுவடியியல் பட்டயப் பேற்றிற்காக எனது சொந்த முயற்சியால் தாள்சுவடியிலிருந்து பதிப்பித்து உருவாக்கப் பட்டதாகும். இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆய்வுப் பட்டத்திற்கும் இப்பதிப்பு நூல் அளிக்கப்பட வில்லை என உறுதி கூறுகிறேன்.

(இர.பிருந்தாவதி)
ஆய்வாளர்

சென்னை 600 005
நாள்

வீ.அரசு,
பேராசிரியர் மற்றும் துறைத்தலைவர்,
தமிழ் இலக்கியத்துறை,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்,
சென்னை - 600 005.

மேற்பார்வையாளர் சான்றிதழ்

ம.திருநாவுக்கரசுபிள்ளையால் இயற்றப் பெற்ற "பேராசை விலக்கமென்னும் தனேஸ்வர நாடகம்" என்னும் தாள்சுவடி நூலை மேற்படி சுவடியிலிருந்து பெயர்த்து எழுதி இர.பிருந்தாவதி செய்துள்ள இப்பதிப்பு சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் சுவடியியல் பட்டயப் பேற்றிற்காகப் பதிப்பிக்கப்பட்டது என்றும் இப்பதிப்பின் மீது வேறு எந்தப்பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப்படவில்லை என்றும் சான்று அளிக்கிறேன்.

(வீ.அரசு)
மேற்பார்வையாளர்.

சென்னை 600 005
நாள்

நன்றியுரை

சுவடியியல் பட்டயவகுப்பில் சேர்ந்து பயில வாய்ப்பளித்த சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் தமிழ் இலக்கியத் துறைக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பேராசை விலக்கமென்னும் தனேஸ்வர நாடகம் என்னும் தலைப்பில் இப்பதிப்பு நூல் உருவாக நெறியாளராக இருந்து நெறிப்படுத்திய சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் இலக்கியத்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் வீ.அரசு அவர்களுக்கு நன்றி சொல்லக் கடைமையுடையேன். நூலில் எழுந்த சந்தேகங்களைத் தெளிவுபடுத்திய புலவர் ப.வெ.நாகராஜன் அவர்களுக்கும் வகுப்பில் சுவடியியல் மற்றும் பதிப்பியல் தொடர்பான செய்திகளை வழங்கிய பேராசிரியர்கள் ய.மணிகண்டன் அவர்களுக்கும், கி.ஜெயக்குமார் அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்த தாள்சுவடியைப் படியெடுக்க அனுமதியளித்த அரசினர் கீழ்த்திசைச் சுவடிகள் நூலக காப்பாட்சியர் முனைவர் சு.சௌந்திரபாண்டியன் அவர்களுக்கும், சுவடியை எடுத்துத்தந்த நூலக பணியாளர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எனது கல்விப்பயணம் தொடர உதவிய பேராசிரியர் இரா.இலட்சாராமன் (சி.பா.சு.தமிழ்க் கல்லூரி) அவர்களுக்கும் பலசூழலிலும் எனக்கு உறுதுணையாக இருந்துவரும் எனது பெற்றோர், உடன் பிறந்தவர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பேராசை விலக்கமெனும் தனேஸ்வரன் நாடகம்-ஓர் ஆய்வு

இயல்	பொருளடக்கம்	பக்கம்
1	முன்னுரை	1
2	நூல் அறிமுகம்	3
3	பதிப்புரை	5
4	தனேஸ்வரன் நாடகம்	8
5	சொற்பொருள் அகராதி	97

முன்னுரை

ஆய்வுப் பொருள்

சுவடிகள் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பெற்றவை. அவ்வெழுத்துக்களைப் படிப்பது என்பது அனைவராலும் இயலாது எனவே அதனை அறிந்தவர்கள், அதில் ஈடுபாடுடையவர்கள் அவற்றை அச்சிட்டனர். ஓலைச்சுவடிகளில் உள்ள இலக்கியங்களைப் பதிப்பிக்கும் பணி சி.வை.தா, உ.வே.சா தொடங்கி பலராலும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. சுவடியியல் பட்டய வகுப்பின் செயல்திட்டத்திற்காக ம.திருநாவுக்கரசு பிள்ளை இயற்றிய “பேராசை விலக்கமென்னும் தனேஸ்வர நாடகம்” என்னும் தாள்சுவடி நூலின் முதற்பதிப்பாகச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் சுவடியியல் பட்டயப்பேற்றிற்காகப் (2003-2004) பதிப்பிக்கப்படுகிறது.

ஆய்வின் நோக்கம்

சுவடியிலுள்ளவற்றைத் தவறின்றிப் பதிப்பிப்பதும் நாடகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள மொழிநடை சொல்லாட்சி முதலியவற்றினை எடுத்துரைப்பதும் இவ்வாய்வின் நோக்கம்.

ஆய்வு மூலம்

சென்னை அரசினர் கீழ்திசைச் சுவடி நூலகத்தில் உள்ள தாள்சுவடிகளுள் ஒன்றான “பேராசை விலக்கமென்னும் தனேஸ்வர நாடகம்” (சுவடி எண் ஆர் 7230) என்னும் சுவடியே இவ்வாய்வின் மூலம்.

ஆய்வு திட்டம்

இந்த நூல் முன்னுரை, நூல் அறிமுகம், பதிப்புரை, நூல், சொற்பொருள் அகராதி என்ற ஐந்து இயல்களைக் கொண்டுள்ளது.

முன்னுரை, நூல் அறிமுகம் என்ற இரு பகுதிகளில் நூலைப் பற்றிய முழுமையான வரலாறு இடம் பெற்றுள்ளது. நூல் அறிமுகப் பகுதியில் நூல் தோன்றக் காரணம், நூலின் கருத்து, நடை ஆகியன இடம் பெற்றுள்ளன.

நூல் அறிமுகம்

நூற்பெயர்க்காரணம்:

நூலின் கருத்து பேராசையை விலக்குவது. குபேரனால் வணங்கப்பட்டவரும் தனேஸ்வரத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவருமான தனேஸ்வரன் மன்னனிடம் தோன்றிய பேராசையை நீக்கியதால் இந்நூல் இப்பெயர் பெற்றிருக்கலாம்.

நூல் தோன்றக்காரணம் :

கதைக்கேட்டல் என்பது நம்மிடம் தொடர்ச்சியாகக் காணப்பெறும் மரபு. கர்ணபரம் பரைக்கதை, கதாகாலட்சேபம் என்பன இதனைத் தெரிவிக்கின்றன. மக்களிடம் காணப்பட்ட பேராசையை விலக்கி பக்தியை ஏற்படுத்த ஸ்ரீ நரசிம்மபாகவதர் என்பவர் கதாகாலட்சேபம் நிகழ்த்த, அதனைக் கேட்ட ம. திருநாவுக்கரசுபிள்ளை அதனை நாடகமாக இயற்ற விரும்பினார். தான் கேட்டக்கதையுடன் சில நிகழ்வுகளை இணைத்து தேவையான இடங்களில் தேவாரம், திருவாசகம் மற்றும் தாயுமானவர் பாடல்களை இணைத்து இந்நாடகத்தை உருவாக்கியுள்ளார்.

நூலாசிரியர் வரலாறு:

. . . வாசிப்பவர்கள் சொற்குற்றம் மற்றும் எவ்விதமான குற்றம் இருந்தபோதிலும் மன்னிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளும் ம. திருநாவுக்கரசுபிள்ளை என்று

சுவடியின் முகப்பில் கூறியிருப்பதால் இச்சுவடியின் ஆசிரியர் ம.திருநாவுக்கரசுபிள்ளை என்பதை அறியமுடிகிறது. இதைத்தவிர நூலின்கண் இவரைப்பற்றிய வேறுகுறிப்புகள் காணப்பெறவில்லை. தாயுமானவரின் பாடல்கள் (3) இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. தாயுமானவரின் காலம் கி.பி.17ஆம் நூற்றாண்டு என்பதால், இந்நூலாசிரியர் கி.பி 18 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவராக இருக்கலாம். சையசமயத்தைச் சார்ந்த திருமுறை, திருவாசக பாடல்கள் இந்நூலில் இருபதிற்கும் மேல் இடம்பெற்றுள்ளதாலும், மும்மூர்த்திகளில் சிவபெருமானுக்கே முதன்மையளித் திருப்பதாலும் இவர் சைவசமயத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதை அறியமுடிகிறது,

நூற்கருத்து:

மக்களிடம் பக்தி குறைந்து பேராசை மேலோங்கியது. தனது நலத்திற்காக பிறவுயிர்களைப் பலியிடவும் துணிந்தனர். இந்தச்சூழலில் மக்களிடம் பக்தியுணர்வை ஊட்டி பேராசையை அழிக்கக் கருதி ஆசிரியர் இந்நூலினை இயற்றியுள்ளார் அதனாலேயே நாடக நிகழ்வுகளுக்கு ஏற்ப தேவாரம், திருவாசகம் மற்றும் தாயுமானவர் பாடல்களை இடையில் சேர்த்துள்ளார். ஒருகால கட்டத்திற்குப்பிறகு மனிதன் பக்திமார்க்கத்தில் ஈடுபட வேண்டும் என்பதையும் எடுத்துரைக்கிறார்.

பதிப்புரை

நமது முன்னோர்கள் தங்கள் படைப்புகளைச் சுவடிகளில் பதிவுசெய்தனர். அப்படைப்புகள் இயற்கைச்சூழல், பாதுகாப்போரின்மை முதலான காரணங்களால் அழிந்துவிட்டன. எனினும் எஞ்சியவை தாள்களில் பிரதியெடுத்தல், அச்சிடல் மூலம் காக்கப்பெற்றுவருகின்றன. அவ்வகையில், இந்நூல் சென்னைப் பல்கலைக்கழக சுவடியியல் பட்டயப் பேற்றிற்காகப் பதிப்பிக்கப் பெறுகிறது.

பதிப்பு நூல்:

சென்னை அரசினர் கீழ்த்திசைச் சுவடி நூலகத்தில் பலவகையாக, தமிழ்ச் சுவடிகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் எண். ஆர். 7230(சூடீ.சு.7230) எண்ணுடைய பேராசை விலக்கமென்னும் தனேஸ்வரன் நாடகம் என்னும் நாடகநூலே தேர்வு செய்யப்பெற்றுள்ளது.

அமைப்பு:

பேராசை விலக்கமென்னும் தனேஸ்வர நாடகம் என்னும் இத்தாள்சுவடி 79 பக்கங்கள் உடையது. சிவமயம் என்று நூல் தொடங்குகிறது. முதலில் நூல் தோன்றிய சூழலும் அடுத்து நூலின் சுருக்கமும் தொடர்ந்து நூலும் இடம்பெற்றுள்ளன. நூல் உரைநடை வடிவம் கொண்டது என்றாலும் இடையிடையே பாடல்கள் (திருவாசகம், தேவாரம், தாயுமானவர்) இடம்பெற்றுள்ளன. பாடல்களின் மேல் அவை இடம்

பெற்றுள்ள நூல், பாடிய ஆசிரியர் பெயர் தலைப்பாக இடப்பெற்றுள்ளதால் அவற்றை எளிதில் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

நடை:

இந்நூல் ஒரு செம்மையான நடையைக் கொண்டிருக்கவில்லை. பேச்சுவழக்கிலேயே அமைந்துள்ளது (ஓச்சல், தெரிசனை, கைலை....). மேலும் ஒருமை பன்மை மயக்கம் காணப்பெறுகிறது (நான் அங்கு வருகிறோம்). பிறமொழிச்சொற்கள் மிகுதியாக காணப்படுகின்றன (பிரதிஷ்டை, க்ஷிணித்து, பாபக்கிருத்தியம், புரோஷி, சிருஷ்டி....). பிராமண வழக்கில் உரையாடல் அமைந்துள்ளது.

பதிப்பில் மேற்கொண்டவை:

சுவடியின்கண் காணப்படும் எழுத்துமாற்றங்கள் சரியான முறையில் திருத்தி பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. பொருளுக்கு ஏற்ப புள்ளியிட்டும் புள்ளி நீக்கியும் குறில் நெடிலுக்கு ஏற்ற கொம்பு மற்றும் துணைக்கால் தகுந்தவாறு மாற்றித் திருத்தப்பட்டுள்ளது. பாடல்களில் பிழைகள் மிகுந்துள்ளதால் அவையும் திருத்தப்பட்டுள்ளன. அதோடு பாத்திர பெயர்கள், சொற்கள் பலயிடங்களில் பயன்படுத்தப்படும்பொழுது இரண்டு நிலைகளில் எழுதப்பெற்றுள்ளதால் அவை ஒரேமுறையில் திருத்தப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக இலஷ்மி என்னும் பெயர் இலஷிமி, லஷிமி என்று நூலில்

இடம் பெற்றுள்ளது. அதில் இலஷ்மி என்றே பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது.

சுவடியில்	**திருத்தம்**
கணக்கப்பிள்ளை	கணக்குப்பிள்ளை
மூர்த்தம்	முகூர்த்தம்
அரசாளப்பட்ட	அரசாண்ட
பிள்ளைபாதை	பிள்ளையுபாதை
மிருதி	மீதி
சின்னாபின்னப்படுத்தவள்	சின்னாபின்னப்படுத்தியவள்

இவை போல் பல எழுத்துச்சீர்திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. மேலும் தேவையான இடங்களில் ஒற்றெழுத்துக்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பேராசை விலக்கமென்னும் தனேஸ்வர சரித்திரம்

ஸ்ரீ சிவபெருமானானவர் முன்னொரு காலத்தில் குபேரனுடைய வேண்டுகோளால் மாயா சம்பந்தந்தில் உற்பவிக்கும் நன்மை தவிர பாதகங்கள் யாவும் இக்கலியுகத்தில் பிரஜைகளை வருத்தாத படிக்கிதாம் இச்சரிதையை திருவிளையாடலாக செய்ததாய் தெய்வ பக்தி வாய்ந்த பரப்பிரம்ம சுவரூபியாகிய பிரம்ம ஸ்ரீநரசிம்ம பாகவதரவர்கள் பக்திமேன் மேலும் விருத்தியடையும் படிக்கு இதை காலட் சேபமாக செய்யக்கேட்டு ஆனந்தித்தோம். அதை மேற்படி பாகவதரவர்களையே குருமூர்த்தமாக நினைந்தும் நமது சமயாச்சாரிகளின் பாசுரங்களையே எழுதப்போகிற ஒரு நாடகத்துக்கு தகுந்த பாடல்களாக அமைத்தும் சரித்திரமாகவும் நாடகமாகவும் எழுதத்துணிந்தனம். மேலும் இதை எழுதத்துணைந்த நான் சிற்றறிவுடை யோனாதினால் வாசிப்பவர்கள் சொற்குற்றம் மற்று எவ்விதமான குற்றம் இருந்தபோதினும் மன்னிக்கும் படிகேட்டுக் கொள்ளும்,

ம.திருநாவுக்கரசுபிள்ளை

சிவமயம்

தனேஸ்வர சரித்திரச் சுருக்கம்

குபேரன் தன்கொலு மண்டபத்தில் வீற்றிருக்கையில் தான், மந்திரியாலும் மற்று முள்ளோராலும் பிரஜைகள் மாயையில் இருந்து உற்பவிக்கும் ஆணவத்தில், மயங்கி பேராசை மேலிட்டு பாபக்கிருத்தியங்களுக்கு ஈடுபட்டு தெய்வ பக்தி குன்றி பிறப்பும் இறப்புமே அதிகரித்து பேரின்பசுகத்தை அடையாமல் சிற்றின்பத்தையே குடி கொண்டுழலுகிறார்கள் எனத் தெரிந்து வியாகூலமுற்றுதான் அந்த மாயாசம்பந்தமான ஆசையை பூலோகத்தில் ஒழிப்பதற்கு யாது செய்வோம் என்று யோசித் திருக்குங்கால், நாரதர் தோன்றி பிரம்மனிடம் போய் யோசனை செய்வாயாகில் அவர் அதற்கு தகுந்த முயற்சி செய்வாரென, அப்படியே குபேரன் பிரம்மனிடம் போக பிரம்மன் தனது சாபத்தையும் கஷ்டத்தையும் தெரிவிக்க இருவரும் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவிடம் போக அந்தமாயையை வெல்லுவதற்கு நம்மாலேயல்லாம் ஆவதொன்றுமில்லை. ஆனதினால் நாம் நமது கோரிக்கையை கைலாசநாதனாகிய சிவபெருமானுக்கு தெரிவித்தால் அவர் அதற்குத் தகுந்த ஒரு ஏற்பாட்டைத் தேடி வைப்பார் என்று நயந்து கூற, இம்மூவரும் கைலாசநாதனிடம் சென்று வணங்கி அவர் அவர்களுடைய வேலையை நிறைவேற்ற அதிக கஷ்டமாயிருப்பதாய் தெரிவித்துநிற்க, பகவான்

இம்மூவருக்கும் ஒருவிதமான திருவிளையாடலை நிறைவேற்றுவதாக த்தெரிவித்து உடனே குபேரனுக்கு பூலோகத்திற் வடபாரிசத்தில் ஒரு பட்டினம் புதிதாய் ஏற்படுத்தி அதில் ஒரு தேவாலயம் புதுப்பித்து அதன் மூலஸ்தானத்தின் பூமியில் சில திரவியங்களையும் நல்ல விலையுயர்ந்த ரத்தினங்களையும் நிரப்பி அதன்பேரில் ஒரு சிவலிங்கத்தை பிரதிஷ்டை செய்து அந்த சிவலிங்கத்தின் கீழ் (யார் ஒருவன் நிறைந்த பௌர்ணமி கூடிய சோமவார சுபதினத்தில் இராத்திரி பனிரண்டு மணிக்கு நல்ல பிராமண குலத்திலுற்பவித்த பிள்ளையை தாயார் தலையைப் பிடிக்கவும் தகப்பனார் காலைப்பிடிக்கவும் பிள்ளையைக் கவிழ்த்து பிடரியை வாளினால் பஞ்சாட்சர செபத்தை செபித்துக் கொண்டு ஒருவொரு அறுப்பாய் அறுத்து குரல் வழிவரையில் அதன் உதிரத்தை நமக்கு புரோஷக்கிறானோ அவன் இதனடியில் உள்ள திரவியத்தை அடைவான்) என்று சிலாசாசனம் எழுதி வைத்தால் அப்போது அதை வாசிப்பவர் இப்பேர்க் கொத்த பாபமான காரியத்தை செய்தும் ஒருவன் இந்த மாயா சம்மந்தான பொருளையடைய வேண்டுமா என்று உணர்ந்து அதிலிருந்து அவர்கள் விசாரணையில் ஈடுபட்டு அதிக ஆசையை வகிக்கமாட்டார்கள். மேலும் நீ அந்தப் பட்டினத்தற்கு தனேஸ்வரமென்றும் அந்த லிங்கத்திற்கு தனேஸ்வரசுவாமியென்றும் பெயரிட்டுவையென்று ஆக்கியாபித்தார். அப்படியே குபேரன் செய்ய நெடுநாள் பொருத்து அந்த ஊரை அரசாண்ட இராசகுமாரன் தன்

மந்திரியை இந்தச் சிலாசாசனத்தில் எழுதியிருக்கும் படியானதை நாம் செய்து ஏன் இந்தப் பொருளை அடையக் கூடாது என்று வினவ அப்போது மந்திரி சகலவித நீதிகளை எடுத்து போதித்தும் அதற்கு அரசன் ஈடுபடாமற் மந்திரியை வேலையிலிருந்து அப்புறப்படுத்தி அந்தக் காரியத்தை அரசன் தனக்குத்தானே செய்யக்கருதி பிள்ளையை சம்பாதிக்க எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் தருவாயில் தென் தேயத்திலிருந்து ஒருவைதிக பிராமணன் தன் பிதுரார்ஜிதத்தை பரத்தையர்களுக்கு கொடுத்தழித்து தன் உத்தியோகமான மணிய அதிகாரத்தையும் இழந்து வேரெங்கும் தகுந்த சீவனம் கிட்டாமல் மனவாட்டமுற்று பிறதேசங்களிலாகிலும் போய் அக்ஷய பாத்திரமாகிலும் எடுத்து உண்டு பிழைப்போமென்று தானும் தன் பெண் சாதி பிள்ளையுமாக ஒன்று கூடி அந்த தனேஸ்வரமென்கிற ஊரிலுள்ள அக்ரகாரத்தில் குடியிருந்து அற்பசீவனம் செய்து கொண்டிருக்குங்கால் ஒருநாள் தனேஸ்வரர் கோயிலுக்குப் போய் சுவாமி தெரிசனை செய்யும் போது அரசன் பிள்ளையை பார்த்து அவ்வாளைப்பக்குவப்படுத்தி நிச்சயம் செய்து வாங்கிக் கொண்டு மேற்படி தினம் வந்ததும் காரியத்தை நிறைவேற்ற பிள்ளையுபாதை பொருக்காமல் கதறி தாயாரைக் கோரியும் தகப்பனைக் கோரியும் தன்னை யிம்சிக்கும்படியான அரசனைக்கோரியும் யாதொரு பட்சபாதகமில்லாமலிருக்கக் கண்டு ஆதரவற்று இனி

நம்மை காப்பாற்றுவதற்கு கடவுளேயென்று தன்பூர்வதியானத்தினால் அறிந்து சுவாமிகள் நீயேகதியென்று பிரலாபிக்க சுவாமிருத்தர மூர்த்தியானபடியால் இந்த உதிரம் சிரசில் விழவும் அவர் பேரானந்தத்தைஅடைந்து சொக்கிக்கிடப்பதை பார்வதி தேவியார் அறிந்து ஆ! "இதென்ன விபரீதம்" பூலோகத்தில் இப்பவும் சண்டாளன் செய்யும் படியான காரியத்தைச் சற்றேனும் கவனியாமலும் கதறுகிறபிள்ளையை இரட்சிக்காமலும் அசைவற்றிருக்கிறீரே? இது காரியம் நம்மை வற்புறுத்தவில்லையா? நமது பிள்ளைகளான வினாயகனுக்கும் சுப்பிரமணியனுக்கும் இது செய்கை யாராகிலும் நிறை வேற்றினால் சும்மாயிருப்பீரா? என்று வினவ, அப்போது பகவான் கொஞ்சம் நிதானியென்று சொல்ல பார்வதிதேவிக்குக் கோபம் பிறந்து உன்னில் அர்த்தசரீரமுள்ள நானாகிலும் போய் இரட்சித்துவரவா? எனத்தேவியார் கேட்டுப்புறப்பட உடனே சுவாமி, ஏ மாயே! நீ பூவுலகம் போகாதே, நில், நில் என்றும் (ஒருக்கால் இவள் மாயா சக்தி இவள் காளிரூபங்கொண்டுத்தான் துஷ்டனை சின்னாபின்னப்படுத்தியவள். மேலும் அவன் அதைப் பொருக்கக் கூடிய இராட்சசனும் அசுரனுமல்ல என்று எண்ணங்கொண்டு, நம்மால் குபேரனுடைய வேண்டுகோளுக்கிரங்கி நடத்தின திருவிளையாடல் ஆனதினால் நாமே பிள்ளையை ரட்சித்தும் அந்த அரசன் இந்தமாயா சம்பந்தமான ஆசையைவிட்டு விலக

வேண்டிய முறைமையைச் சொல்லிவிட்டு வருவோம். நீ என் பின்னோடு வா என்று திடீரென்று சிவலிங்கத்தின் மூலமாக வெளிக்கிளம்பி, அடாதுஷ்டா! பொரு என்ன காரியம் செய்யத்துணிந்தனை பாவிநீ நல்வழியில் உபாசித்தால் இதற்கு மேலான சாம்பிராஜ்ஜியத்தை அடைவதுந் தவிர ஞானத்தையும் அடையலாமே! சற்றேனும் பிரம்ம ஹத்தியாச்சே என்றில்லாமலும் சிவலிங்கமாச்சே என்றில்லாமலும் இப்போர்க் கொத்த அடாத காரியத்தைச் செய்து பொருளை அடையக்கருதினதினால் நீ காட்டுக்குச் சென்று தீவிரமான தபசுசெய்து பிரம்மஹத்தியை ஒழித்து பூர்வகர்மத்தை நீத்துபின் நம்மோடு தேசோன்மயத்தில் கலப்பாய். இப்பவும் உன்னை இவ்வளவோடு மன்னித்தோம். பிள்ளையை நோக்கி, 'அப்பா உனக்கு என்னவரம் வேண்டும் கேள்' என்று கேட்க சுவாமிகள் எனக்கு நீர் எப்போது தங்களைக் காணும் படியான பக்தியை உண்டு பண்ணிவிட்டீரோ, அப்போதே நான் எதைக்கோரப் போகிறேன். தங்களுடைய பாதாரவிந்தமே சிரேஷ்டம் என அப்பா நீ இன்னம் இந்தப் பூலோகத்தின் சுகத்தை யாதொன்றுமறியாதவன். ஆனதினால் நீ இந்த ராஜ்யத்தை பழைய மந்திரியின் மூலமாய் மனுநீதி தவறாமல் அரசாண்டு பிரசைகளின் பேரில் கருணையாயிருந்து நம்மையும் உபாசித்து பரிபக்குவ நிலையடைந்து நமது மோட்ச சாம்ராஜ்யத்தை அடைவாயாக என்று ஆசீர்வதித்து மறைந்தனர்.

சுபம்! சுபம்! சுபம்!

திருச்சிற்றம்பலம்

இப்பவும் இந்த சரித்திரம் மேற்படி பாகவதர் செய்த காலட்சேபத்திற் பிரகாரம் எழுதியிருக்கிறது. ஆனால் நாடகமோ குபேரன், பிரம்மாவையும் ஸ்ரீமன் நாராயணனையும் கண்டபின் பகவானை பக்திவிஸ்வாசத்தால் கண்காட்சியாய் கண்டதாயும் பகவான் அசரீரிமூலமாய் தெரிவித்ததாயும் கதை வளராதபடிக்கும் எழுதுவோம். அதுவுமல்லாமல் பிள்ளையை அத்தி செய்யும்போது பிள்ளை பிரலாபித்ததாயில்லாமல் கோயிலினுள் போனதும் அரசன் தாளிடச் சொல்வதைப்போல் சொல்லி பரமசிவனுக்கும் பார்வதிக்கும் தர்க்கத்தை எழுதி அதன்பின் அவர்களை இரட்சித்ததாய் எழுதுவோம் மன்னிக்கவும்.

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

"பேராசை விலக்கமென்னும் தனேஸ்வர நாடகம்"

அங்கம் 1 சீன் 1

குபேரன் சபைக்கு வருகை

(தேவாரம்)

கற்றாங் கெரியோம்பிக் கலியை வாராமே
செற்றார் வாழ்தில்லைச் சிற்றம் பலமேய
முற்றா வெண்டிங்கண் முதல்வன் பாதமே
பற்றா நின்றாரைப் பற்றா பாவமே.

குபேரன்: மந்திரி, பூலோகத்தில் பிரசைகள் தங்கள் பூர்வ புண்ணியத் திற்கீடாக, பகவான் அருளின்படி நம்மால் கொடுக்கக் கூடிய சாம்பிராஜ்யத்தை வகித்துச் சந்தோசமாய் இருக்கிறார்களா?

மந்திரி: அரசே, இப்பவும் சுகமாகத்தான் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் கலியுகயுற் பத்தியினால் அவரவர்களுக்கு ஆசை மேலிட்டு தாம்தாம் நித்திய கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கவும், பிறர் கஷ்டத்தை கவனிக்கவும் பரமாத்ம பக்தியைத் தேடவும் அனேகரைக் காணோம்.

குபேரன் : அப்படியா? மந்திரி.

மந்திரி : ஆம் அரசே.

சேவகன்: சுவாமி, ஒரு விண்ணப்பம்.

குபேரன்: சேவகா? என்ன சொல் பாதகமில்லை சொல்.

சேவகன்: நான் தங்களை விடுமுறைக்கேட்டு பூலோகம் போனேன் .அங்கே செல்வத்தைத் தேட வேண்டியும் அவர்கள் அந்த செல்வத்தை நிலையுளதென நினைத்தும் மறுமைக்கு வேண்டிய புண்ணியத்தைச் செய்யாமலும் அனேகர் கூட்டம் கூட்டமாய் இருக்கிறார்கள் சுவாமி.

கணக்குப்பிள்ளை: சுவாமி, இவர்கள் சொல்லக் கூடிய சங்கதி உண்மையாயிருப்பதால் தான், பிறப்பு, இறப்பு அதிகமாயிருப்பதுந் தவிர ஆசையும் மேலிட்டு நாம் கொடுத்த வரையில் திருப்தியில்லாமல் கஷ்டத்தை விளைவிக்கிறார்கள் அதற்கு திருஷ்டாந்திரம் இதோ பாருங்கள் கணக்கு புஸ்தகத்தை, ஒரு கையில்லாத முடவன் கூட முழங்கையிலாகிலும் ஆபரணத்தைத் தரிக்க வேணுமென்கிற கோரிக்கைக்கு அங்கிருந்து வந்த விண்ணப்பத்தைப் பதிய வைத்திருக்கிறேன்.

குபேரன்: கணக்குப்பிள்ளை, அவரவர்கள் கோரும் படியானதை அப்போது அப்போது கணக்கில் பதியவை, சாக்கிரதை, பிரசைகள் அதிகமென்று விட்டுவிடப்போகிறாய், எப்படியிருந்தாலும் நிறைவேற்ற வேணும்.

கணக்குப்பிள்ளை: சுவாமி செய்யத் தடையில்லை, ஆனால் வேலைதான் ரொம்ப கஷ்டம் தயவு செய்து ஒரு ஒத்தாசை கொடுத்தால் நலமாக இருக்கும்.

சேவகன்: சுவாமி, எனக்குக் கூட கஷ்டம் அதிகமே. பூலோகத்திலிருந்து வரும் விண்ணப்பத்தைக் கணக்குப்பிள்ளைக்கு சேர்ப்பதே பெரியகஷ்டம், பெரிய வேலை.

குபேரன்: மந்திரி, பூலோகத்தில் கூட்டமும், பிறப்பு இறப்பும் அதிகமென்று தெரிவிக்கிறீரே அப்போது கைலாயம் போகிறவர்களும், வைகுந்தம் போகிறவர்களும் யாரும் கிடையாதா.

மந்திரி: அரசே, கிஞ்சித்து பேர்தான்

சேவகன்: சுவாமி, கைலாயத்துக்கானாலும், வைகுந்தத்திற்கானாலும் இந்த வழிதானே போக வேண்டும் விசேஷம் காணோம்.

குபேரன்: சரிதான் இதற்கென்ன யோசனை மந்திரி?

மந்திரி: அரசே, எது எப்படியிருந்த போதிலும் பரமாத்மா பக்தியில்லாமல் பிறப்பு, இறப்பு அதிகமாயிருக்கிறதே அதைத்தான் கவனிக்க வேண்டும்.

குபேரன்: ஆம் அவர்கள் நமது சமயாச்சாரிகள் செய்திருக்கும் படியான பாசுரங்களை வாசிக்கிறதில்லையா? அப்பர் சுவாமி சொல்லியிருக்கிறாரே.

தேவாரம் (திருத்தாண்டகம்)

திருநாமம் அஞ்செழுத்தும் செப்பா ராகில்
தீவுண்ணார் திறமொருகால் பேசா ராகில்
ஒருகாலுந் திருக்கோயில் சூழா ராகில்
உண்பதன்முன் மலர்பறித்திட் டுண்ணா ராகில்
அருநோய்கள் கெடவெண்ணீ றணியா ராகில்
அளியற்றார் பிறந்தவா றேதோ வென்னில்

பெருநோய்கள் மிகநலியப் பெயர்த்துஞ் செத்துப்
பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின் றாரே

- என்று ஆரது சப்தம்.

சேவகன்: சுவாமிகள், யாரோ முனீஸ்வரர் நாரதரைப் போல் காணப்படுகிறது.

குபேரன்: மந்திரி, நாரதரா?

மந்திரி: ஆம் அரசே.

குபேரன்: குருநாதா தங்களை அர்ஜித்தேன் வரவேணும் இப்படி அமர வேணும்.

மந்திரி: ஏ ஜெகத்குரு, லோகசஞ்சாரா அடியேன் நமஸ்காரம்.

சேவகன்: சுவாமி சேவகன் தெண்டம் சமர்ப்பித்தேன்.

நாரதர்: சுகீபவா எழுந்திரு, சேவகா எழுந்திரு. மந்திரி, அரசே உங்களிருவருக்கும் கல்யாண ஆசீர்வதித்தேன். கடவுள் ரட்சிப்பாராக அமரும் உட்காரும்.

குபேரன்: குருநாதா, நாங்கள் செய்த பாக்கியமே பாக்கியம். நாங்கள் ஒரு யோசனை செய்து கொண்டிருக்கும் போது வந்த தாங்கள் போசனையின் குறையை ஈடேற்ற வந்த தெய்வம் போல் தோற்றுகிறதும் தவிர மேற்படி காரியத்தை நிறைவேற்றத் தகுந்த யோசனைச் சொல்லக் கூடியவரும் தாங்களே ஆகும்.

நாரதர்: குபேரா, அதென்ன குறையென்று சொன்னாயே அதென்ன? நீ இந்த ஈரேழுலகங்களுக்குள் குறைவில்லாதபோக பாக்கியத்தை அடைந்திருக்கிறவன் நீ அல்லவா.

குபேரன்: குருநாதா வாஸ்தவமே. இருந்தாலும் பிறப்பு, இறப்பு அதிகமாய் மேற்படி மாயா ஆசையில் கஷ்டப்படும் குறைதான்.(பூலோகத்தில் விசேஷமாய்)

நாரதர்: குபேரா, இது சங்கதி நான் முன்னமே என்னுடைய திருஷ்டியால் அறிந்தேன். இருந்தாலும் அந்த ஆசையை விலகச் செய்வது நம்மாலே ஆகாது. அது மும்மூர்த்திகளாலே தான் முடியுமே தவிர வேறொருவரால் ஆகாது. ஆனதினால் நீ பிரம்மதேவனைப் போய் காண். ஒரு வேளை ஆசையை விலகச் செய்யாவிட்டாலும் சிருஷ்டியையாகிலும் குறைப்பரோ என்னமோ. எதற்கும் போய் பார்.

குபேரன்: ஆனால் அப்படியே குருநாதா தங்கள் வார்த்தையை சிரமேற்கொண்டு போகிறேன். தாங்கள் எதற்கும் என்னோடு கூடவந்தால் உத்தமமாயிருக்கும்.

நாரதர்: அப்பா, நான் அங்கு வரவேண்டுமா சரிதான். இந்த நாரதனுக்கு என்னவேலை, ஊர்திரிந்து பகவதிதியானம் செய்வதைவிட்டு சும்மாயிருப்பவர்களைத் தூண்டிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறானே என்று ஏசுவார்.

குபேரன்: குருநாதா ஒரு வேளை என்னையும் ஏன் வந்தாய் என்று பிரம்மன் ஏசுவாரோ கோபிப்பாரோ?

நாரதர்: குபேரா, அதைப்பற்றி சிந்திக்காதே. அந்த மாயையின் வேகத்தைத் தணிப்பது எல்லோர்க்கும் அவசியமே அறிவாய். நீ போ ஆசிர்வதித்தேன் கல்யாண நான் போய் வருகிறேன்.

குபேரன்: அப்படியே குருநாதா செய்யும். மந்திரி நாம் போய் வருமளவும் நமது இராஜ்யத்தை சாக்கிரதையாய் பார்த்துக் கொள்வதுந்தவிர பிரசைகளின் குறையை அப்போது அப்போது ஈடேற்றிக் கொண்டு வா.

வெண்பா:

இன்று வருமோ நாளைக்கே வருமோ அல்லது மற்
றென்று வருமோ அறியேன் என்கோவே - துன்றுமல
வெம்மாயை யற்று வெளிக்குள் வெளிகடந்து
சும்மா யிருக்க சுகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

சேவகா கூடவா

சேவகன்: இதோ, வந்தேன்

சீன் 2
(பிரம்மலோகம்)

பிரம்மன்: சரஸ்வதி, யாரோ நம்மைத்தேடி வருகிறாப்போல் தோன்றுகிறது.

குபேரன் வருகை;

முத்தநெறி அறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனை
பத்திநெறி அறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணம்
சித்தமலம் அறிவித்துச் சிவமாக்கி எனைஆண்ட
அத்தனெனக்கு அருளியவாறு ஆர்பெறுவார அச்சோவே

சரஸ்வதி: சேவகா, யாரது பார்.

சேவகன்: அம்மணி நமது குபேர மகாப்பிரபு.

சரஸ்வதி: நாதா குபேரராம்.

பிரம்மன்: என்ன குபேரரா! ஏன் வருகிறார்? வரவேண்டிய காரணம் என்ன?

சரஸ்வதி: சற்று பொருங்கள் வந்தால் தெரியும்.

குபேரன்: போற்றி போற்றி சதுர்முகம் படைத்த என்னய்யனே போற்றி. என் அம்மணி கல்வியென்னும் சாரத்தை தித்திக்கும் அமிர்தம்போல் ஊட்டினவள் தேவியே நின் அடிமலரினைக்குச் சரணம் சரணம்.

பிரம்மன்: குபேரா, ஏது காரணம் இவ்வளவு தூரம்.

சரஸ்வதி: அப்பா குபேரா உட்காரு. சேவகா ஆசனம் கொடு.

சேவகன்: ஏ பிரபு, மகாப்பிரபு உட்காரும், மகானுபாவா உட்காரும்.

குபேரன்: இருக்கட்டும் சேவகா இருக்கட்டும். ஏ சதுர்முகக் கடவுளே தாங்கள் திருவுளச் சம்மதியால் நான் வந்த காரியத்தைச் சொல்லச் சொன்னால் எடுத்துரைக்கிறேன்.

சரஸ்வதி: பாதகமில்லை சொல்லப்பா சொல். (கோபிக்கமாட்டார்)

குபேரன்: ஏ சுவாமி, இப்பவும் இப்பூலகிலுள்ள பிரசைகள் எல்லாம் கலியுக உற்பத்தியால் மாயாசம்பந்தத்தில் ஈடுபடுகிறார்களே அதைத் தங்களுக்குத்தெரிவிப்பது தான்.

பிரம்மன்: என்ன குபேரா, அது எனக்கு முன்னதே தெரியும் அதைப் பற்றி உனக்கென்னயுபாதை அதை நீ கவனிப்பானேன்?

குபேரன்: இல்லை, இ...

பிரம்மன்: என்ன விழிக்குராய்,சீக்கிரம் சொல்

சரஸ்வதி: என்ன நாதா? அது அவரைக் கேட்பானேன். எப்போது பிறப்பும் இறப்பும் அதிகமாய் ஆசையும் மேலிடுகிறதோ அப்போது ஒருவன் அஞ்ஞானத்தினாற்றான் கோரியது ஈடேராமற்போனால் ஏன் இந்தக் கடவுள் என்னைப் படைத்தாரோ என்று யேசுவதே ஒரு காரணம். அதைவிவரிப்பானேன் என்று குபேரன் சும்மாயிருக்கிறார். அல்ல குபேரா?

குபேரன்: அம்மணி, அதுதான் அம்மணி வெள்ளைக்கலை பூண்ட என் கல்விக்கடலே.

பிரம்மன்: ஏன் கடவுளை பிரசைகள் தூஷனை செய்ய வேண்டும்.

குபேரன்: சுவாமிகள் மன்னிக்கவும், அவர்கள் தாங்கள் செய்த பூர்வ புண்ணியத்திற்கீடு இது தான் என்றுணராது.

பிரம்மன்: ஆ! அப்படியா? அதற்கென்ன செய்ய வேண்டும்?

குபேரன்: சுவாமிகள் என்ன செய்ய வேண்டியது என்று எனக்குப் புரியவில்லை. இருந்தாலும் அந்த மாயையென்னும் ஆசையைப் பற்றருப்பதும் கொஞ்சம் சிருஷ்டியைக் குறைப்பதுதான் என்று அடியேன் புத்திக்கு எட்டியது.

பிரம்மன்: சரஸ்வதி, குபேரன் வேண்டுகோளைப் பார்த்தனையா? மாயையாவது, பற்றருக் கிறதாவது. சிருஷ்டியைக் குறைக்கிறதாவது, இது என்ன பித்தம். குபேரா பூலோகத்திலுள்ளவர் தாம் தாம் சுகப்பட்டுய்ய அவர் அவர்களே பத்தி செய்து நீ சொன்ன இருகாரியத்தையும் பற்றருத்துக் கொள்ள ஞாயமிருக்க, நாம் அதுகளைப் பற்றருக்க வேண்டுமென்று கோருகிறாயே. மேலும் அது நம்மால் ஆகிற காரியமா? அது பற்றருத்தால் உலகம் அழிந்து விடும். பிரம்மம்

நம்மைச் சபித்திடும் இன்னும் எவ்வளவோ மகான்கள் காடு, மலை, வனாந்திரம் முதலானதில் திரிந்து கொண்டிருக்கிறார்களே. இறப்பு, பிறப்பு வாய்க்காத படிக்கும் மாயையணுகாதிருக்கும் படிக்கும் அது நீத்தோராலல்லவா முடியும். இதுகளைத் தேவர்கள் ஒழிப்பதா என்ன இது? முடியாத காரியம்.

சரஸ்வதி: குபேரா, உனக்கு என்ன கஷ்டம், பிரசைகள் அனேகமாயிருந்தால் அவ்வாள் அவ்வாள் கோரியதை திருப்தி செய்ய அசக்தனாயிருப்பது தானே.

குபேரன்: ஆம், அதுதான் அம்மணி.

சரஸ்வதி: அதற்கு போஷக கர்த்தனாகிய நாராயணனைக் கோருவதே நலம், அப்படி செய்.

பிரம்மன்: ஆம் குபேரா அது உசிதமே என்னைக் கோருவதில் என்ன பிரயோசனம். மேலும் நமக்கு சாபம் நேரிட்டு கோயில் புதுப்பிக்கா வண்ணமும் பூசை செய்யா வண்ணமும் ஏற்பட்டிருக்கிறதே உனக்குத் தெரியாதா? ஏது காரியத்திற்கும் நீ போய் மாயரான நாராயணமூர்த்தியை வேண்டிக்கொள்.

குபேரன்: சுவாமிகள் அவரை வேண்டிக்கொள்ள தடையில்லை. என் எசமானைப் போலொத்த அவரை இதைப் பற்றி காண்பதாயிருந்தால் ஓ ஓ உனக்கு வேலையில் கஷ்டப்படமனமில்லாமலும் நாம் பிறருக்கு கொடுக்கக்கூடிய செல்வத்தில் மனந்தாளாமலும் இங்கு

வந்தனையோ என்று ஒரு விதமாக பாவிப்பார் போல் தோன்றுகிறது. ஆனதினால் தாங்களாகிலும் என் கஷ்டத்தை அவருக்கு தெரிவித்தால் உத்தமமாயிருக்கும் வேண்டிக்கொள்கிறேன் சுவாமி.

சரஸ்வதி: சற்று நீர்தான் குபேரனுடைய வேண்டுகோளுக்கிரங்கி நாராயணனிடம் யோசித்து ஒரு திருப்தி சொல்லி விட்டு வாருமே நாதா.

பிரம்மா: ஆனால் சரி குபேரா, நாம் வைகுந்தம் வருகிறோம் நீ போய்ச் சேரு வைகுந்தம். சீக்கிரத்தில் நான் போய் விடுவேன் காக்க வைக்காதே.

குபேரன்: அப்படியே போகிறேன் சுவாமி, அம்மணி உத்தரவு அளிக்க வேண்டும்.

சரஸ்வதி: சித்தம் போய் வருவாய் குபேரா சித்தம்.

குபேரன்: சேவகா பின்னோடு வா.

சேவகன்: நான் கூட வரவேண்டுமோ சுவாமி?

குபேரன்: என்ன பேச்சு? வா.

திருச்சிற்றம்பலம்

3 *சீன்*

(வைகுந்தம்)

மகாவிஷ்ணு: லக்ஷ்மி பாய்ச்சிகைத் தவறுகிறது, யாரோ பூலோகத்தின் சங்கதியைத் தெரிவிக்க வருகிறாப்போல

இருக்கிறது. ஆனால் மனிதரல்ல தேவராயிருக்கக் கூடும்.

சேவகன்: சுவாமி, யாரோ வருகிறார், "பிரம்மன், பிரம்மன்"

மகாவிஷ்ணு: யார்? யார்? பிரம்மனா? இதென்ன விபரீதம். ஏன் நம்மைத் தேடி வருகிறார். எங்கே? எங்கே? அவர் நமக்குச் சமானவராயிருந்த போதிலும் அவரைக் கொஞ்சம் உபசரிக்கத்தான் வேண்டும். இல்லாவிடில் உடனே கோபம் வரும் லக்ஷ்மி ஜாக்கிரதை சரஸ்வதி நாயகன்.

சேவகன்: சுவாமி, இதோ வந்து விட்டார்.

மகாவிஷ்ணு: வாரும் வாரும், உட்காரும் நாமிருவரும் ஒன்று சேர்ந்து நெடு நாளாய் விட்டது. முன்னே ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிட்டுக் கொண்டோமே. நீ பெரியவர், நான் பெரியவரென்று அப்போதுதானே பகவானால் சாபம் நேரிட்டு வியாதிகளைக் குடி கொண்டு மறுபடியும் அவராலேயே உத்தரவு பெற்று நமது சாபம் நீங்கி அவரவர்கள் லோகம் போனோமே. அப்போதுதான் நீரும் நானும் கூடியது அல்ல, சரஸ்வதிதேவியார் க்ஷேமந்தானா.

பிரம்மன்: ஆம் நாரணா அது ஒரு காலம், தேவி க்ஷேமமே.

சேவகன்: அதோ யாரோ வருகிறார்.

குபேரன் வருகை:

நன்மையும் தீமையும் நாளு நல்குமே
தின்மையும் பாவமும் சிதைந்து தேயுமே
செனனமும் மரணமுமின்றி தீருமே
இம்மையே ராம வென்றிரண்டெழுத்தினால்.

பிரம்மன்: குபேரனா?

சேவகன்: ஆம், ஆம் சுவாமி குபேர மகாப்பிரபுதான்.

மகாவிஷ்ணு: லக்ஷ்மி, இன்றைய தினம் சிரேஷ்டமான தினம் எல்லோரும் ஒன்று கூட.

லக்ஷ்மி: ஆம் நாதா.

குபேரன்: ஸ்ரீ மன் நாராயணா, வைகுந்தவாஸா, செகத்ரட்சகா, ஹரிநமோநாராயணா நமஸ்காரம். என் அம்மணி மகாலக்ஷ்மி, லோகநாயகி, கருணைக்கடலே நின்னடி மலரிணைச் சரணம், சரணம்.

லக்ஷ்மி: குபேரா, வாரும் உட்காரும், சேவகா ஆசனம் கொடு.

மகாவிஷ்ணு: அப்பா, உட்காரு பாதகமில்லை, என்னகாரியமாக வந்தாயப்பா? நம்மால் ஆக வேண்டிய காரியம் ஏதாகிலும் இருந்தால் சொல். முடித்து வைப்போம்.

குபேரன்: செகத்ரட்சகா, சுவாமிகள் எல்லாம் அதோ தங்களோடு கூடயிருக்கிறாரே அந்த மகானுபாவனாகிய

சதுர்முகக் கடவுளுக்குத் தெரியும்.

மகாவிஷ்ணு: அதென்ன தேவா? உமக்குத் தெரியுமென்று குபேரன் தெரிவிக்கின்றாரே!

பிரம்மன்: ஏ, மாயவதாரா, நாராயணா, குபேரனுக்கு ஒரு கொள்கை. அது என்னவென்றால் இப்பவும் மாயையின் ஆசை பூலோகத்தில் அதிகரித்து, பிரசைகள் கொடுத்த வரையில் திருப்தியாகாமலும் பரமாத்ம பக்தியில்லாமல் பிறப்பு, இறப்பு அதிகரிப்பதைப் பற்றியும் நம்மை பிரார்த்தித்துக் கொள்ளுகிறார்.

மகாவிஷ்ணு: ஆம், நாம் முன்னமே பூலோகத்தில் எவர் எதைக் கேட்டாலும் கொடுக்க உத்தரவு செய்திருக்கிறோமே அவர்கள் நம்மை வேண்டும் பக்ஷத்தில்.

பிரம்மன்: ஆம், அப்படி வேண்டிக் கொண்டாலல்லவோ அப்படிக்கில்லையே, அஞ்ஞானம் மேலிடுகிறதே.

மகாவிஷ்ணு: ஆம், அதற்கு நாம் என்ன செய்கிறது தேவா? அது நம்மாலெல்லாம் ஆகுமா? தங்களுடைய சமாதானம் என்னமோ? ஒரு வேளை தாங்கள் மாயை விலகச் செய்து சிருஷ்டியைக் குறைத்தாலும் குறைக்கலாம்.

பிரம்மன்: என் சமாதானமா? பக்தியல்லாது மாயை விலகச் செய்வது வேறொரு பதார்த்தமுமில்லை. மேலும் சிருஷ்டியைக் குறைப்பதும் நம்மால் ஆகக்கூடியதுமல்ல.

மகாவிஷ்ணு: ஆம், வாஸ்தவமே பக்திதான் சிரேஷ்டம். ஆனதினால் குபேரா, நீ பூலோகத்திற்கு ஒரு சாசனம் எழுதியனுப்பி எல்லோரும் பக்தி செய்ய வேண்டியது என்று கட்டாயம் செய்.

குபேரன்: தாங்கள் அப்படிச் சொல்லி விட்டால் எப்படி வைகுந்தவாஸா? எவ்வளவு பேர் பூலோகத்தில் சமயாச்சாரிகளாகவும், ஆழ்வாராதிகளாகவும் பிறந்து எத்தனையோ வேதங்களும் வேதாந்தங்களும் இதிகாசம் புராணங்களும் செய்து உலக பிரசித்தியில் வைத்திருப்பதை யாரும் தேடவில்லையே, நான் எழுதப்போகிற சாசனம் சிரேஷ்டப்படபோகிறதா? பக்தவச்சலா, தீனதயாளா.

மகாவிஷ்ணு: மற்றபடி யாரையென்ன செய்யச் சொல்லுகிறாயப்பா? அப்படியல்லவென்றால் அதையார் பற்றருப்பார்கள் என்றால் சர்வசக சுதந்தரமுள்ள சம்புவாய் பிரபஞ்சமுதல்வனாய் உமாதேவியாருக்கு இறைவனாய் பசுபதியாய் சிவபெருமானாய் பார்வதி தேவியோடுங் கைலாயத்தில் வீற்றிருக்கும் படியான சாட்சாத் சிவசங்கரனால் தான் முடியும்.

குபேரன்: சுவாமி அப்படி சொன்னால் எப்படி? நான் என்ன செய்வேன்?

மாகாலக்ஷ்மி: குபேரா, என்ன பீடிக்கிறாய். அந்த மாயையால் தான் உலகமே. அந்த மாயைதான் இந்த

மூவருமல்லாத பிரம்மத்தோடு உடன் பிறந்தது என்று தெரியாதா? அது நல்லதையே செய்யுமென்றும் தீமையையே செய்யுமென்றும் கிடையாது. எவன் ஒருவன் பகுத்தறியும் படியான புத்தி இல்லாமல் விபரீதப்படுத்திக் கொள்கிறானோ அவன் அனுபவிக்கப்போகிறான் கஷ்டத்தை. பரமாத்ம பக்தியில்லாதவனிடத்தில் குடிகொள்ளும் பிணி மேலும் அந்த மாயையில்லாமற் போனால் அதிகாரி ஏது? அதை ஞானத்தால் அறிந்து விபரீத வேலைகளுக்குப் போகாமலிருக்க வேண்டும் பிரசைகள். அப்படி அதற்கு மிஞ்சி ஆசை மேலிட்டு தன்னுடைய அளவுக்கு மேல் ஏதாகிலும் ஒன்றைக் கோரி பாதகமான காரியத்தைச் செய்தால் நரகத்தில் வந்துழலுகிறான். பிரம்மதேவனிருக்கிறார். கூன், குருடு, செவுடு, நொண்டி, முடமாய் பிறப்புவிக்க. அப்படிக்கில்லாமல் பயபக்தி விஸ்வாசத்துடன் யோக்கியதையாயிருந்தால் நாமிருக்கிறோம் காப்பாற்ற அதிலேயும் அளவில்லாத கர்வத்தைப் படைப்பவனாயிருந்தால் சங்கரனிருக்கிறார் சம்ஹரிக்க. இதற்கு யோசனை என்ன?

மகாவிஷ்ணு: ஆம் லட்சுமி நீ சொன்னதெல்லாம் சரியே. இருந்தாலும் குபேரனுடைய கொள்கை அதல்ல பிரசைகள் வியர்த்தமாய் நாளுக்கு நாள் பிறந்தும் இறந்தும் முத்தி என்பது சற்றேனும் அடையாமல் பூமிபாரமாய் ஏன் கஷ்டப்பட வேண்டும் என்றும் ஒரே மொத்தத்தில் பிரளயத்தில் அழிவதைக் காட்டிலும்

பகவான் அருள் பெற்று வானுலகத்தில் இருக்கட்டுமே என்கிற எண்ணமும் அல்ல குபேரா?

குபேரன்: ஆம் நாராயணா, ஆம் உண்மையே.

பிரம்மன்: ஏது நாராயணா, லக்ஷ்மிக்கு இந்த மாயையின் வேகத்தை தணிப்பது சற்று மனமில்லை போலிருக்கிறது. சற்று கவனியும்.

மகாலக்ஷ்மி: அது அல்லதேவா. அதோடு கூட சமர்புரிந்து அன்பர்களை அணுகாதபடி செய்யக் கூடிய சங்கராமூர்த்தி கைலையில் இருக்க நம்மை வற்புறுத்துவதில் என்ன லாபம்?

பிரம்மன்: வாஸ்தவந்தான், லக்ஷ்மி நானும் நாராயணனும் அதைக் கவனிக்கவில்லை எல்லாவித சங்கடமும் தீர்க்க ஒருவனிருக்கிறார் என்று அது உண்மையே.

மகாவிஷ்ணு: ஏ தேவா! நானும் முன்னமே தெரிவித்தேன்.

பிரம்மன்: ஆனால் அவரையாகிலும் பார்த்து யோசனை செய்வோமா? வருகிறாயா? கைலைக்கு போவோம் நாராயணா.

மகாவிஷ்ணு: தேவா எப்போது உமது சித்தம் அப்படித் தோணிற்றோ அப்படியே செய்வோம். குபேரா உனது வேண்டுகோளுக்கு நாம் கைலாசநாதனைக் கண்டுதான் யோசிப்போம். கூடிய சீக்கிரத்தில் நீ கைலைக்கு வா

நாங்களும் அங்கு போயிருக்கிறோம்.

குபேரன்: எல்லோருக்கும் தங்கள் கிருபா கடாச்சத்திற்கும் வந்தனம், அப்படியே போகிறேன். அம்மணி செகத்ரட்சகி தங்களுக்கும் வந்தனம்.

மகாலக்ஷ்மி: செய் அப்படியே கடவுள் ரட்சிப்பாராக.

குபேரன்: சேவகா நாம் கைலைக்கு போக வேண்டும் வா காட்டுவழியாயிருக்கும் பயப்படாதே.

சேவகன்: சுவாமி இது என்ன நாம் காட்டிற்குப் போனால் வீட்டில் யார்? மேலும் நாம் வந்து நாளும் ஆகிவிட்டது கஷ்டமாகவும் தோன்றுகிறது.

குபேரன்: என்னடா? பகவானைக் காண்பது இலேசா? தடுத்து பேசாதே கேவலம் ஒரு காரியம் கைவிட வேண்டியிருந்தால் பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்களே “மெய் வருத்தம் பாரார் பசி நோக்கார் கண்டுஞ்சார் எவ்வெவர் தீமையும் மேற்கொள்ளார் செவ்வியருமையும் பாரார் அவமதிப்புங்கேளார் கருமமே கண்ணாயினார்” என்று தெரியாதா? உனதிஷ்டம் வந்தால் வா நின்றால் நில் கட்டாயம் கிடையாது.

திருச்சிற்றம்பலம்

(தேவாரம்)

கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க் கரியானைக் கரவார்பால்
விரவாடும் பெருமானை விடையேறும் வித்தகனை

அரவாடச் சடைதாழ வங்கையி னி லனலேந்தி
இரவாடும் பெருமானை யென்மனத்தே வைத்தேனே

திருச்சிற்றம்பலம்

சீன் 3

குபேரன் கைலைக்கு சமீபமான வழி தெரியாமல் ஸ்தோத்தரித்தல்.

குபேரன்: ஏபகவான், கைலாசநாதா சீவகாருண்ய மூர்த்தியே சிவபெருமானே இது என்ன? எந்த வழி போவதென்றும் எனக்குப் புரியவில்லையே. ஆ! என்ன செய்வேன். அடியேனை சேற்றிலமுத்திய யானையைக் கரையிலெடுத்து விடுவதைப் போல் அஞ்ஞானத்திலிருந்து ஞானமாங்கரை யேற்றி அருளும். சிவபெருமானே, உன்னைப் புகழ்ந்து பேசவும் போற்றவும் நான் அறியேன். ஏ சங்கரா உமையாளோடும் கூடிய சதாசிவா நான் என்ன என்று பிரலாபிப்பேன். பிறைசூடிய பெருமானே.

தேவாரம்

பித்தாபிறை சூடபெரு மானே யருளாளா
எத்தான் மற வாதேநினைக் கின்றேன் மனத்துன்னை
வைத்தாய் பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய்நல்லூர் அருட்டுரையுள்
அத்தாவுனக் காளாயினியல்லே னெனலாமே

தங்களுடைய நேயத்தை அல்லாது மற்று எதை ஊர்ச்சிதமாய் நினைப்பேன் சுவாமி. ஆ கடவுளே!

திருவேகம்பமாலை

நல்லார் இணக்கமும் நின்பூசை நேசமும் ஞானமுமே
அல்லாது வேறு நிலையுளதோ? அகமும் பொருளும்
இல்லாளும் சுற்றமும் மைந்தரும் வாழ்வும் எழிலுடம்பு
எல்லாம் வெளிமயக்கே இறைவா கச்சியேகம்பனே!

ஆ ஆ இதென்ன சோதி மகிமை ஆ ஆ செகதீசா தயாநிதியே, அரோகரா, கண்டேன் கண்டேன்.

அருட்பத்து

சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே
சுரிகுழற் பணைமுலை மடந்தை
பாதியே பரனே பால்கொள்வெண் ணீற்றாய்
பங்கயத்து அயனும்மால் அறியா
நீதியே செல்வத் திருப்பெருந் துறையில்
நிறைமலர்க் குருந்துமே வியசீர்
ஆதியே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றரு ளாயே.

அரோகரா, அரோகரா, திருச்சிற்றம்பலம்.

என் அப்பனே என் செய்வேன். எல்லோரும் ஒன்றாய் கூடி மறைந்தனரே என் செய்வேன். என் விண்ணப்பத்தை என்னவென்று கேட்கக் கூடாதா. ஏ செகதீஸ்வரா அல்லது சுவாமின் என்னை வரும்படியாகச் சொன்ன நீங்களாகிலும் என்பேரில் கிருபை கூர்ந்து ஈசனுக்கு சிபார்சு செய்யக்கூடாதா? ஏ, பிரம்மன், சதுர்முக நாயகா உனக்காகிலும் தயவில்லையா ஐயோ என்ன செய்வேன் இருக்கட்டும் அல்லது ஏ மாயவா, மாகருணநிதியாகிய மாயவதாரா உமக்காகிலும் என்பேரில் அருளில்லையா? என்னுடைய விஸ்வாஸத்தைச்

சாட்சாத் செகதீஸ்வரனுக்கு தெரிவிக்கக் கூடாதா அந்த காலத்தில் கெசேந்திரன் ஏ ஆதி மூலமே என்றழைத்ததும் ஆபத்ரட்சகனாய் வந்து கார்த்து இரட்சத்தீரே. திரௌபதி சபையில் தன்னை மானபங்கம் செய்தபோது ஏ பரமாத்மா தீனபந்து எனக்கதறின போது அந்தப் பதிவிரதை மானத்தைக் காப்பாற்ற கலையை வளரச்செய்தீரே. ஏ குணத்ரட்சகா இப்படியெல்லாம் தாங்கள் எல்லோரையும் காத்துயிருக்க என்பேரில் கிருபை வராத காரணம்? பிரசைகள் உய்யும் படிக்கு அனுக்கிரகம் செய்யக்கூடாதா? ஐயா, யாரை வேண்டியும் என்னை பரிசோதிக்கிறார்களே. ஏ கங்கையை கடையில் தரித்த கங்கா அவதாரனே இன்னம் பராமுகமா? காட்டூர் கடலே.

தேவாரம்

காட்டூர் கடலே கடம்பூர் மலையே காணப்பேரூராய்
கோட்டூர் கொழுந்தே யழுந்தூரரசே கொழுநற் கொல்லேறே
பாட்டூர் பலரும் பரவப்படுவாய் பணங்காட்டூரானே
மாட்டுரறவா மறவாதுன்னைப் பாடப்பணியாயே

ஆதரவற்ற என்னை ரட்சியும் இரட்சியும். எனக்குத் தங்களைத் தவிர வேறொரு பற்றுங்கிடையாது. ஐயோ என் செய்வேன்.

தேவாரம்

மற்றுற்றெனக்கின்றி நின்றிருப்பதாமே மனம் பாவித்தேன்
பெற்றலும் பிறந்தேனினிப் பிறவாத தன்மை வந்தெய்தினேன்
கற்றவர் தொழுதேத்துஞ் சீர்க்கரையூரிற் பாண்டிக்கொடுமுடி
நற்றவாவுனை நான் மறக்கினும் சொல்நா நமச்சிவாய

ஆ இப்படியும் செய்யலாமா? இதுவும் உமக்கு ஞாயமா!

நான் கதறுவது உமக்குத் திருவுளச் சம்மதமாக வில்லையோ. "ஒருவர் கல்லால் எறியவும் பிரம்பாலடிக்கவும் வில்லால் தாக்கவும் ஈடுபட்ட என்னையயனே" சற்று கவனியும் இரக்கம் வையும். என் அப்பனே, ஏ பரம்பிரம்மசொரூப கைலாசநாதா ஒருவேளை தங்களை மாத்திரம் கோறுகிறேனே தவிர அம்பாளாகிய செகதீஸ்வரியைப் போற்றவில்லை யென்கிற கோபமோ நான் அறியேன். இதோ என்னை அனுக்கிரகிக்க.

தேவாரம்

மாதர் பிறைக்கண்ணி யானை மலையான் மகளோடும் பாடிப்
போதொடு நீர்சமந் தேத்திபுகுவா ரவர்பின் புகுவேன்
யாதுஞ் சுவடு படாமல் ஐயா றடைகின்ற போது
காதற் மடப்பிடி யோடுங் களிறு வருவன கண்டேன்
கண்டே னவர்திருப் பாதம் கண்டறி யாதன கண்டேன்

இன்னம் கிருபையில்லையா பரமேசா, மன்னிக்கவும் என்னைப்பாரும் என்னோடு பேசும்.

பராபரக் கண்ணி

பாராயோ என்னைமுகம் பார்த்தொருகால் என்கவலை
தீராயோ வாய்திறந்து செப்பாய் பராபரமே"

ஏ கடவுளே மன்னிக்கவும். பேசும் பேசும் சுவாமி பேசும் செகதீசா பேசும்.

அசரீரி: குபேரா, உன்னுடைய பக்திக்கு மெச்சினோம். அஞ்சாதே நீ கோரியதை நாம் நிறைவேற்றுவோம். இப்பவும் நமது விஸ்வகர்மாவைக் கொண்டு பூலோகத்தின் வடதிக்கில் ஒரு பட்டினம் ஏற்படுத்தி அதில் ஒரு தேவாலயம் புதுப்பித்து அதன் மூலஸ்தானத்தில் பூமியில் சில திரவியங்களையும் விலையுயர்ந்த ரத்திங்களையும் நிரப்பி அதன் பேரில் ஒரு சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து அதன் கீழ் யாரொருவன் நிறைந்த பௌர்ணமி கூடிய சோமவார சுபதினத்தின் இராத்திரி பனிரெண்டு மணிக்கு நல்ல பிராமணகுலத்திற்றுற்பவித்த பிள்ளையை தாயார் தலையைப் பிடிக்கவும் தகப்பனார் காலைப்பிடிக்கவும் பிள்ளையை கவிழ்த்து பிடரியை வாளினால் ஒரு, ஒரு அறுப்பாய் பஞ்சாட்சரத்தை செபித்துக் கொண்டு குரல் வழிவரையில் அறுத்து அந்த உதிரத்தை நமக்கு புரோஷிக்கிறானோ அவன் இதன் அடியிலுள்ள திரவியத்தை அடையலாம் என்று சிலாசாசனம் எழுதிவை. ஆசிர்வதித்தோம் குபேரா அது போல் செய் ஆசீர்வாதம்.

குபேரன்: அப்படியே திருச்சிற்றம்பலம். சேவகா என்ன? என்னோடு கூடவாயிருக்கிறாய் போவோம் வா. அடே சேவகா இது என்ன பிரதேம் போலிருக்கிறானே நித்திரையா? எழுந்திரு, அடே எழுந்திரு.

சேவகன்: என்ன சுவாமி? ஆ ஆ கைலாசநாதா அப்பனே ஏ பிரபு.

குபேரன்: என்ன பிதற்றுகிறாய்?

சேவகன்: சுவாமி நானா பிதற்றுகிறேன், "ஐயோ"

குபேரன்: என்னடா எதிர்த்துப் பேசுகிறாய் நித்திரையோ?

சேவகன்: "ஏக நித்திரை சுவாமி ஏக நித்திரை" கண்டறியாத நித்திரை ஒருவரும் கண்டிருக்கமாட்டார்கள்.

குபேரன்: அதென்ன நித்திரையடா?

சேவகன்: சுவாமி என்ன சொல்லப்போகிறேன். தாங்கள் பகவானுடைய திருநாமங்களையும் அவருடைய மகிமையும் சொல்லி பிரலாபித்துக் கொண்டிருந்தீரே அதை நான் இங்கே உட்கார்ந்து கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தேன். அப்போது மெய்மறந்து ஒரு நித்திரை வந்தது. அதுதான் அதன் பின் இந்த உலக வாழ்க்கையின் குணமே தோற்றாமல் வேறுவேறு விதமாய் வினாயகர், ஆறுமுகக்கடவுள், பிரங்கி, தும்புரி, நாரதர், இன்னம் சிவகணங்கள் புடைசூழ பல பல விதமான காட்சிகளைக் கண்டேன்.

குபேரன்: ஆ இதென்ன? நித்திரையா? யோகநித்திரையப்பா? பிரிங்கியைக் கூடவா கண்டாய் அவர் மூன்று காலுடனே இல்லை?

சேவகன்: ஆம் சுவாமி அவர்தான் ஞானம் என்பதையே

சிரேஷ்டமாக வகித்து மாயையை விலகச் செய்தவராம். அவரிடத்தில் தான் மாயையணுகாதாம். அந்த ஒரு காலைத் தூக்கிநடமாடுவதையும் கண்டேன். அங்கே குபேரன் எங்கே என்று கேட்டார் நாரதர். இதோ வெளியில் என்றேன். உடனே அசரீரி அனுப்பினார்கள். இதற்குள் நீங்கள் எழுப்பிவிட்டீர்கள். இல்லாவிடில் இன்னம் என்ன நடக்கிறதோ அதையும் அறிவேன்.

குபேரன்: ஆ! அப்படியா சேவகா ஆ ஆ என் செய்வேன் இந்த சேவகனிடத்திலிருந்து நடுநிலையான பக்தி கூட நம்மிடத்திலில்லாமற் போச்சே. ஆ கடவுளே இருந்தாலும் அவன் நாம் பகவானை ஸ்தோத்தரிக்கும் போது அதையே ஊக்கமாய் கேட்டு ஞானத்தையடைந்து நடுநிலையிலிருந்து பகவானுடைய நேயத்தை அடைந்தான். அவன் புண்ணிய பூர்வ புண்ணியமே புண்ணியம். ஆ செகதீசா இப்போது தான் அறிந்தேன் யாராயிருந்தாலும் மறுமைக்கும் இப்போதே தங்களுடைய அருளைத்தேட வேண்டுமென்பதை. மேலும் என்னுடைய வேண்டுகோள் பிறருக்கே.

சேவகன்: ஆம் ஆம் சுவாமி நீர் பிரசைகள் மாயா சம்பந்தத்திலிருந்து காப்பாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டீரே தவிர தாங்களுய்யும் படியான வழியை கேளாமற் போனீர். அதனால் தான் அவர்கள் உம்மிடத்தில் நேராகப் பேசவில்லை.

குபேரன்: ஆம் அப்பா, உனக்கு உன் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவது ஒரு கஷ்டம். அது நிறைவேறினால் யாதொரு கஷ்டமும் கிடையாது. மேலும் நீ சேவகன் உனக்கு எஜமான் பெரியவர் அது கடந்தால் பகவான் பெரியவர். மற்றெதையும் கோரப்போகிறவனல்ல ஆனால் நானோ அப்படியல்ல நான் எப்பொழுதும் செல்வத்திற்கு அதிபதியாக இருக்கிறேனோ அப்போது பிரசைகளினுடைய சௌக்கியத்தை கோர வேண்டியதுதானே அப்பா எனது கடமை எல்லோரும் நம்பியிருக்கிறார்களே.

சேவகன்: ஆம் சுவாமி, நம்மை நம்பினவர்கள் எப்படி போவார்கள். தெரியாமற் சொல்லிவிட்டேன் மன்னிக்கவும். இருந்தாலும் நான் தங்களால் பரமாத்மபக்தியென்பதையும் அறிந்தேன் நம்பினவர்களைக் கெடுக்கக் கூடாதென்றும் அறிந்தேன் சுவாமி.

குபேரன்: வா நமது லோகம் போவோம். சேவகா அப்பா நாம் போய் பகவான் உத்தரவின் பிரகாரம் பூலோகத்தில் நடத்தி வைப்போம்.

சேவகன்: சுவாமி, நாம் எப்போது இப்பேர்க்கொத்த காட்சி காணப்போகிறோம். இங்கேயே இருந்து விடலாமா என்கிற எண்ணம் பிறக்கிறது.

குபேரன்: அப்பா, சேவகா காட்டிற்குச் சென்றால் வீட்டில்

யார்? என்று கேட்ட உனக்கு என்னபக்தி உண்டு பண்ணிவிட்டாரப்பா பகவான். இருந்தாலும் நீ எங்கு வேணுமென்றாலும் இருந்து நடுநிலையறிந்து பக்தி செய்வாயேயானால் அந்த காட்சி எங்கும் கிடைக்குமப்பா.

சேவகன்: சுவாமிகள், அப்படியா அதையும் தங்களால் அறிந்தேன். ஆனால் அப்படியே போவோம் நமது லோகம் சிவ சிவ சிவ.

குபேரன்: ஆ என்ன பக்தி இவன் பக்தி. இவனுடைய பரிபக்குவமான ஞானம் தனக்குத்தானே உதித்தது பார்த்தனையா? நிஷ்டை இன்னம் அப்படியே இருப்பானாகில் நடுநிலையிலிருந்து நேயத்தையடைந்து தேசோன்மயத்தில் கலந்திடுவன் எல்லாம் அவரருளே.

தேவாரம்:

தலையே நீவணங்காய் தலை
மாலை தலைக் கணிந்து
தலையாலே பலிதேருந் தலைவனைத்
தலையே நீ வணங்காய்
தேடிக்கண்டு கொண்டேன் திரு
மாலோடு நான் முகனுந்
தேடித்தேடொணாத் தேவனை யென்னுளே
தேடிக் கண்டு கொண்டேன்

திருச்சிற்றம்பலம்:

அங்கம் 2 சீன் 1

சோமேச ஐய்யரும் அவர்பெண்சாதி பங்கசநயனியம்மாளும் பிள்ளை லிங்கேசன் தங்கள்

கஷ்டத்தினால் வீட்டை விட்டு வெளியூருக்குப் புறப்படல்.

பங்கசநயனி: ஏன் சுவாமி? முகம் வேறுபட்டு உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறீர். தேவஸ் தானத்திற்கு போகவில்லையா? என்ன சமாச்சாரம்?

சோமேசஜய்யர்: என்னடி செய்வேன் வேலைபோய் நாலைந்து நாள் ஆகிவிட்டது. ஆத்துக்காரி அதிருஷ்டமிருந்தாலல்லவோ வேலை நிலைக்கும்?

பங்கசநயனி: சுவாமி யார் யார் எவ்வளவு கொடுத்து வைத்தோமோ அவ்வளவுதான் பகவான் அருள். வேலை போவதற்குக் காரணம்?

சோமேச ஜய்யர்: வேலைப்போவதற்குக் காரணம் என்ன சொல்லுகிறது. முக்கியம் நம் குற்றமே அவ்வாள் குற்றம் கொஞ்சம். ஏனென்றால் தேவஸ்தானத்தில் அதிகாரிகள் புதிது புதிதாய் ஏற்படுகிறார்கள். அவ்வாளுக்கு நமது குணம் பிடிக்கவில்லை.

பங்கசநயனி: வாஸ்தவமே, தாங்கள் அடிக்கடி நின்று நின்று போனால் அவர்களுக்கு பிடிக்காதுதான். வேறெங்கேயாகிலும் அலுவல் பார்த்தீரா?

சோமேசஜய்யர்: என்னடி செய்வேன்? எங்கே எங்கேயோ சென்று கஷ்டப்பட்டு யார் யாரை விசாரித்தாலும் இந்த வேலையிருக்கிறது வா என்று சொல்பவரில்லை. மேலும்

திரேகமோ வசமாயில்லை அடிக்கடி தொந்தரவு செய்கிறது. நேற்றில் இருந்து கைகால் ஓச்சல் வேறுவிதமான ஒருநோய் என்னடி செய்வேன்?

பங்கசநயனி: ஐயோ? அப்போது சொன்னால் கேட்பீரா? இப்போது சங்கடப்படுகிறீர் என்ன செய்கிறது. பெரியவாள் சம்பாதித்த பொருளையும் கையில் இருந்த காசையும் பல விதமாய் அழித்து நிர்பாக்கியமாய்விட்டீர். இப்பவும் இந்த பிள்ளைக்கு கால் அணா கடன் கேட்டால் ஒருவர் நமக்கு கூடி கொடுக்க யோக்கிதையில்லை. வெறொரு கெதியுமில்லை இனி கடவுளே இருந்தாலும் சுவாமி இந்த பிள்ளைக்காகிலும் சிலவுக்கு வேண்டுமா? வேண்டாமா?

சோமேச ஐய்யர்: யாரையாகிலும் கொண்டு வேலை விசாரிக்க வேண்டும்.

பங்கசநயனி: எப்போது விசாரிப்பது? வெளியேபோய் விசாரித்தால் தானே போய் விசாரியும். ஆத்திலேயே இருந்தால் ஆய்விடுமா வேலை? போம் போம்.

சோமேசஜய்யர்: என்னடி நான் போய் விசாரிக்காமலா இருக்கிறேன்? நேற்று கூட பக்கத்தாத்து சாமாசாஸ்திரியைக் கண்டேன். அவர் இன்றைக்கு வந்து தெரிவிக்கிறதாய் சொன்னார். நீ என்னமோ எனக்குத் தெரியாததுபோல் கோபிக்கிறாயே. துஷ்டே பேசாமயிரு.

பங்கசநயனி: நான் கோபிக்கவில்லை உங்களுக்குத்தான்

கோபம் விபரீதமாய் வருகிறது. ஆம் வராதா? முன்னே காசெடுத்து போய் சிலவிட்டபோது வந்த கோபத்தைக் காட்டிலும் அதிகமாகத்தான் வரும். அதில் என்னயிருக்கிறது கோபம் பிறப்பதில் இப்போது அன்னத்துக்குக் கூட கஷ்டமாயிருக்கிறதே அதை கவனியும். கோபம் வந்துதான் பிறர் சொல்லைக் கவனியாமல் இவ்வளவு கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறது. அப்போது கூடயிருந்து சிலவிட்டவர்களும் வாங்கிக்கொண்ட தச்சிசாரிகளும் இப்போது கால்காசு கேட்டால் கொடுப்பார்களா? அதைநீர் தெரிந்து கொள்ளும் பிறரை தூஷிக்காதீர் அதுவும்முடைய பிராரத்துவம் யார் என்ன செய்கிறது.

சோமேச ஐய்யர்: என்னடி இது சங்கதி? எப்போது பார்த்தாலும் ஏசிக்கொட்டுகிறாயே இதற்குத்தான் இங்கே வரக்கூடாது என்றிருந்தேன் வந்தால் இந்தகஷ்டம் வெளியில் போனால் பெரியோர்கள் ஏன் அப்பா உனது தகப்பனார் கவர்தையோடுங்கூடி சீவனம் செய்து சொத்துக்கள் சம்பாதித்து வைத்தாரே அது எப்படி போய்விட்டது? ஏதாகிலும் வர்த்தகம் செய்தீரா? மற்றபடி எப்படி போனவிதம் தெரியவில்லையே? வர்த்தகம் செய்தால் ஒருகால் நஷ்டம் வருவதுண்டு. நீர் தேவஸ்தானத்தில் மணிவேலையில் தானிருக்கிறீர் என்று கேள்வி கேட்கிறார்கள். மேலும் வேலைபோய்விட்டது தெரிந்துவிட்டால் என்ன மதிப்பார்கள்? மதிப்பது

ஒருபுறமிருந்தாலும் பதில் சொல்வது பெரும் கஷ்டமாயிருக்கும். ஆ செகதீசா என்னவிதி விதித்தனீர். ஊரான் மதியாமலும் பெண்சாதியேசவும் பிள்ளை பாலுக்குக் கதறவும் திரேகம் அளெக்கியத்தை அடையவும் செகதீசா.

பங்கசநயனி: கடவுள் என்ன செய்வார்? அவரை நோவதில் பயன் என்ன? நாம் தேடிக்கொண்டது. நாம் விபரீத வேலைக்குப் போகாமலும் பக்தி விஸ்வாசத்துடன் பொறுமையாய் இல்லாமற் போனால் எல்லாம் வந்து வாய்க்கும்.

சோமேச ஐய்யர்: அப்படிக்கில்லாமல் என்னடி தவறு செய்து விட்டார்கள். அப்பா பெரிய கஷ்டம் இந்த ஆத்துக்காரி கஷ்டம்.

பங்கசநயனி: ஆனால் சும்மா உட்கார்ந்திரும் போசனம்ஆய்விடும்.

சோமேச ஐய்யர்: மறுபடிபார் பேசுகிறாள் என்னமோ? பெரிய கவலை இந்த ஆத்துக்காரி கவலை.

பங்கஜநயனி: அதற்கென்ன செய்கிறது. ஒரு ஆத்துக்காரியை மாங்கல்யோதாரணம் செய்யாமலும் குழந்தையைப் பெற்றுக்கொள்ளாமலிருக்கிறது.

சோமேச ஐய்யர்: இப்படியெல்லாம் பேசினால் ஏகாங்கியாய் வேஷ்டிபோட்டுக் கொண்டு

போய்விடுவேன்.

பங்கஜநயன்: அப்போதுகூடவிடாது உம்மைப்பிடித்தது ஆனால் பிழைக்கமாட்டோமா? ஏன் இப்படி அவசரமாய் பேசுகிறீர் சுவாமி பெரும் கோபம் வேண்டாம்.

சோமேச ஐய்யர்: என்னடி பொறும் இதைக்காட்டிலும் எங்கேயாகிலும் அக்ஷய பாத்திரமெடுத்து பிழைக்கலாம். மடப்பள்ளி வேலைகூட அகப்படவில்லையே? நம்ம அதிருஷ்டம்.

பங்கசநயனி: ஆம் ரொம்பசரி. அக்ஷப பாத்திரந்தான் எடுக்க வேண்டும். நீர் கொடுத்த தெல்லாம் போய் நீர் ஒருவரைக் கேட்பது நல்ல மாதிரி.

சோமேச ஐய்யர்: என்னடி அக்ஷய பாத்திரமெடுத்தால் நீ சொல்வது தெரியவில்லையே.

பங்கசநயனி: செய்யும் செய்யும் அதுவும் இந்த ஊரிலேயே தான் செய்ய வேண்டும் ஒழுங்காயிருக்கும்.

சோமேச ஐய்யர்: என்னடி இதோ போரேன் அக்ஷய பாத்திரம் எடுப்பதற்கு.

பங்கசநயனி: எங்கே கொடும் அந்தப் பாத்திரத்தை இதைக் காட்டிலும் எங்கேயாகிலும் அடிமைப்படலாம். பேசாமயிரும் மணியக்காரன் பெண்சாதி என்பது போய் பிச்சைக்காரன் பெண்சாதி என்று சொல்லப்போகிறார்.

சோமேச ஐய்யர்: அதிலென்னடி மானம் திருடினால்தான் மானம் ஒருவன் பெண்சாதியைக் கைப்பிடித்தால் மானம் நம்ம வயிர் வளர்க்க நூறும் செய்யலாம்.

பங்கசநயனி: ஊரிலுள்ளோரெல்லாம் மேலுக்குப் போக யோசிப்பார்கள். நீர் கீழுக்குப்போக யோசிக்கிறீரே ரொம்ப நன்றாய் இருக்கிறது.

சோமேச ஐய்யர்: ஆனால் என்னடி செய்கிறது. உன் தாயாராத்திலேயாகிலும் போய் இரண்டொரு மாதம் கழித்து வரலாமா?

பங்கசநயனி: அங்கே போவதைக் காட்டிலும் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து உயிர்விடுவதே நலம்.

சோமேச ஐய்யர்: என்னடி தாயாரைக் காட்டிலும் அன்போடு கூடிய பிராணி ஒருவர் நமக்கு யார்? அப்படிச் சொன்னாயே?

பங்கசநயனி: ஆம் என் தகப்பனாராயிருக்கிறார்? எல்லாம் நாலு காசோடு இருந்தால் தான் எல்லாவித மரியாதையும் ஏன் வயிற்றெரிச்சலைத் தூண்டுகிறீர்?

சோமேச ஐய்யர்: இப்படி வா அடிசேஷி நான் சொல் வதைக் கேள் இப்பவா நமக்குச் சீவனம் கிடைக்கவில்லை. நாளைய தினம் கடன்காரருக்கு எல்லாவித சொத்துக்களையும் ஒப்புவித்துவிட வேண்டிய

வேளைவந்துவிட்டது. நாமிங்கிருந்து அல்லல் படுவதைக்காட்டிலும் வெளியூருக் காகிலும் போகலாமா? அப்படி வெளியே போனால் எந்தவிதத்திலும் சீவனம் செய்யலாம். வாழ்வு சிலகாலம் தாழ்வு சிலகாலம் அதற்கென்னடி யோசனை நீ நல்ல புத்திசாலியல்ல சொல் சேஷி சொல்.

பங்கசநயனி: அப்படி வேணுமானால் செய்யலாம் அதுவும் நம்ம ஊர்பக்கம்தெற்கே போவது சரியல்ல வடக்கே போவதே சரி.

சோமேச ஐய்யர்: ஆனால் அப்படியே போவோமா? புறப்படு நான் போய் கடன்காரர்களுக்கெல்லாம் பதில் சொல்லிவிட்டு சொத்துக்களையும் ஒப்புவித்து வருகிறேன். சாக்கிரதையாயிரு அதிகாலையில் புறப்பட வேண்டும்.

புறப்படல்:

பங்கசநயனி: கைலாயநாதா, சர்வேசா எங்களுக்கு இந்த விதி விட்டாயே போய் வருகிறோம். நீயே துணை சுவாமின் மூட்டையை எடுத்துக் கொள்ளும் பாத்திரத்தைத்தாரும் பிள்ளையைப் பிடித்துக்கொள்ளும் பகவான் நீயே துணை.

தாயுமானவர்:

தந்தைதாயு நீ யென்னுயிர்துணையு நீ
சஞ்சலமது தீர்க்க
வந்த தேசிகவடிவு நீ யானையலான்
மற்றொரு துணை காணேன்

அந்த மாதியு மளப்பெருஞ் சோதியே
யாதியே யடியார் தம்
சிந்தை மேவிய தாயுமானவனெனுஞ்
சிரசரிப் பெருமானே.

திருச்சிற்றம்பலம்:

சோமேச ஐய்யர்: ஏங்காணும் இது என்ன ஊர்?

குடியானவன்: இதுவா தானேஸ்வரம்

சோமேச ஐய்யர்: அக்ரஹாரம் எங்கே? எங்கிருக்கு?

குடியானவன்: அதென்னமோ? போ போ.

சோமேச ஐய்யர்: என்னடா? போ போ என்று அவமரியாதையாய் பேசுகிறாய்.

குடியானவன்: என்னையா சொன்னேன் ரொம்ப சாஸ்தியாய் பேசுகிறாயே அடா புடா என்று சாக்கிரதை தெரியுமா? மூட்டை பத்திரம் நீ பத்திரம் உன் பொண்டாட்டி பிள்ளை பத்திரம் சாக்கிரதையாய் ஊர் போய் சேரு.

சோமேச ஐய்யர்: என்டா? சூத்திரப்பயல் அவ்வளவு பேசுகிறாயே.

குடியானவன்: நீயென்ன பார்ப்பானோ? எங்கே வா போரே.

சோமேச ஐய்யர்: என்னடா பயலே பாரிப்போ மதி கெட்ட பயல்.

பங்கசநயனி: என்னப்பா சண்டைக்கு வருகிறாய் நாங்கள் என்னமோ சீவனார்த்தமாக போகிறோம் எங்களுடைய கர்மத்தை ஒழிக்க ஏன் வீணாய் கோபிக்கிறாய்? ஏதோ பிராமணாள் வீடு எங்கிருக்கிறது என்று கேட்டாரே தவிர வேறொன்றும் கேட்க வில்லையே.

குடியானவன்: அப்படிக் கேட்டால் சொல்ல மாட்டேனா? அதை விட்டு என்னென்னமோ பேசுகிறாரே அதோ இருக்கிறது அந்தக் கோயிலின் பக்கத்தில் அநேக வீடு.

பங்கசநயனி: அப்படியே போகிறோம் நீ போய் வா அப்பா ஐய்யரே கோபத்தை விடும் நமக்கு இனிமேல் கோபம் வேண்டாம். நாம் பிழைக்கமாட்டோம் தெரியுமா கவனத்தில் வைய்யும்.

சோமேச ஐய்யர்: நான் என்னடி சொன்னேன் அப்படித் துள்ளுகிறானே மடப்பயல்.

பங்கசநயனி: போதும் விடும் அது என்ன? அக்ரஹாரம் போல் இருக்கிறது வாரும் அங்கே போவோம். எவரைக் கண்டாலும் மெள்ள வார்த்தையாடும். நம்ம ஊரல்ல மணியம் அதிகாரம் இங்கே இல்லை. நாம் நம்மைவொரு துரும்புபோல் எண்ணவேண்டியது மேலும் ஒருவரை வேலைக்குப் போய்க்கண்டால் கூட நயந்து பேசும் ஒருக்கால் இவரென்ன இவ்வளவு அவசரமாய் பேசுகிறாரே இவர் வேலைப் பார்ப்பாரோ என்னவோ? என்று எண்ணுவார்கள். நற்சாட்சி பத்திரமும்

உங்களிடத்திலில்லை சாக்கிரதை போவோம் அங்கு விசாரிப்போம்.

சீன் 2

தனேஸ்வரன் கோயிலில் மந்திரியை வினவுதல்.

தனேஸ்வரன்: மந்திரி நாம் முன்னொருநாள் தரிசினைக்கு வந்த போது இது என்ன சிவலிங்கத்தின் கீழ் என்னமோ சிலாசனம் எழுதி வைத்திருக்கிறதே என்று கேட்டேன். அதற்குப்பதில் சொல்லவில்லை இப்போதாகிலும் தெரிவி மந்திரி.

மந்திரி: என்ன சுவாமி.

தேவாரம்:

பவனமாய்ச் சோடையாய் நாவெழாப் பஞ்சுதோய்ச் சட்ட வுண்டு
சிவனதாட் சிந்தியாப் பேதைமார் போலநீ வென்கி னாயே
கவனமாய் பாய்வதோ ரேறுகந் தேறிய காள கண்டன்
அவனதா ரூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்ச னெஞ்சே

தனேஸ்வரன்: மந்திரி என்ன நான் கேட்பது கவனிக்கவில்லையா தியானமோ?

மந்திரி :என்ன சுவாமி?

தேவாரம்:

தந்தையார் போயினார் தாயாரும் போயினார் தாமும் போவார்
கொந்தவேல் கொண்டொரு கூற்றத்தார் பார்க்கின்றார் கொண்டுபோவார்
எந்தநாள் வாழ்வதற்கே மனம் வைத்தியா லேழை னெஞ்சே
அந்தணா ரூர்தொழு துய்யலா மையல் கொண்டஞ்சு னெஞ்சே

அரசே ஏன் அதை கவனிக்க வேண்டும் தாங்கள் அதை விட்டு பகவானை ஸ்தோத்திரியும் அரசே செய்யும்.

தனேஸ்வரன்: அதிருக்கட்டும் ஸ்தோத் திரிக்கலாம் நான் அதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் சொல் சீக்கிரம்.

மந்திரி: அரசே, இப்போது தாங்கள் கேட்பதைத் தெரிவிக்கத் தடையில்லை. அது ஒருவிதமான மாயாசம்பந்தத்தின் ஆசைக்கு பாத்திரமானது ஆனதினால் அதைத்தாங்கள் கவனிக்கக்கூடாது.

தனேஸ்வரன்: ஏன் அப்படி சொல்கிறாய்? உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு விவகாரத்தையும் அரசனானவன் கவனிக்க வேண்டியது தானே. ஏன் தெரிவிக்க மாட்டேனென்கிறாய் ஒளிக்காமல் சீக்கிரம் சொல் இது உனக்கு ஞாயமல்ல தெரியாததைத் தெரியச் சொல்பவனல்லவோ மந்திரி.

மந்திரி: தாங்கள் என்னை வற்புறுத்துவதினால் தெரிவிக்கிறேன் கோபம் வேண்டாம் அரசே.

தனேஸ்வரன்: ஆனால், சொல்.

மந்திரி: அரசே மனிதர்கள் கலியுகத்தில் அதிக ஆசையினால் மனவாட்டமுற்று பொருளையே முன்னிட்டு அநேகபாபக்கிர்த்தியங்களை செய்வார்களென்று குபேரன் மும்மூர்த்திகளையும் வேண்ட, அதற்கு ஈசுவரன் இம் மாதிரியாக கோயில்

அமைத்து லிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டைச் செய்து அதன் கீழ் இந்த மாதிரி சிலாசனம் எழுதிவைத்தால் தெரிசினைக்கு வரும் சனங்கள் இதை வாசித்துப் பார்த்து இப்பேர்க்கொத்த காரியத்தைச் செய்து பொருளை அடைய வேண்டியதா? என்று ஆசையை நீக்கி குற்றங்களின்றி அதிலிருந்து விசாரணையில் திரும்புவார்கள். அதை விட்டு இந்தக் காரியத்தில் ஈடுபடுவார்களேயானால் பகவான் சோதனைக்குஉள்ளாவதுந் தவிர சிக்ஷையும் அடைவார்கள் என்று அருளியபடி குபேரனால் முடிக்கப்பட்ட ஆலயமும் இது சிலாசனமும்.

தனேஸ்வரன்: மந்திரி, சரிதான்.இப்போது இந்தக் காரியத்தைச் செய்து திரவியத்தை அடைய வேண்டுமா? என்று சொன்னாயே அது என்ன? சொல் அந்த காரியத்தை விரிப்பாய்.

மந்திரி: அதுவா? பிரம்மஹத்தி செய்ய வேண்டும் சிவா சிவா.

தனேஸ்வரன்: பிராமணனைப் பலிகொடுக்க வேண்டுமா? அதற்கென்ன? நம்மிடத்தில் எவ்வளவோ பிராமணரிருக்கிறார்கள் ஒன்றுக்கு பத்து நூறு ஆயிரங்கணக்காய் செய்தால் போச்சு. இதற்கென்ன செய்துவிடலாம் மந்திரி.

மந்திரி: அரசே அப்படியல்ல நல்ல தேயஜசு பொருந்திய

சிறுபிள்ளையாயிருக்க வேண்டும். அதிலேயும் தாயார் தலைப் பிடிக்கவும் தகப்பன் காலைப் பிடிக்கவும் நல்ல பௌர்ணமி கூடிய சோமவாரதினத்திலே இராத்திரி பனிரெண்டு மணிக்குக் பஞ்சாட்சர செபத்தைச் செபித்துக் கொண்டு

தனேஸ்வரன்: என்ன என்ன? பஞ்சாட்சர செபத்தை அதன்பின்,

மந்திரி: செபித்துக் கொண்டு...

தனேஸ்வரன்: பஞ்சாட்சர செபம் பஞ்சாட்சர செபம் அதாவது ஓம் நமசிவாயா ஓம் நமசிவாயா இதுவும் பஞ்சாட்சர செபந்தானே. ஆகட்டும் பிற்பாடு நமசிவாயா சிவாயநம.

மந்திரி: செபித்துக் கொண்டு பிள்ளையைக் கவிழ்த்துக் பிடரியை குரல்வழிவரையில் ஒரு ஒரு அறுப்பாய் அறுத்து அதின் உதிரத்தை லிங்கத்தின் சிரசில் புரோக்ஷிக்க வேண்டும்.

தனேஸ்வரன்: மந்திரி இதற்கென்ன? சுலபமான காரியம்தான். குரல் வழியில் அறுப்பதாயிருந்தால் தான் இறந்திடுவன் பிடரியைத்தானே அறுக்க வேண்டும். பிள்ளைப் பிழைத்தாலும் பிழைத்திடுவன். ஏன் இது செய்யக்கூடாது?

மந்திரி: அரசே, இது ஏற்பட்டு எவ்வளவோ

காலமாய்விட்டது. இது வரையில் ஒருவரும் இதை யோசித்ததில்லை.

தானேஸ்வரன்: மந்திரி நீ சொன்னது சரிதான். அவர்களுக்கு மும்மாரி பெய்துக் கொண்டும் ஊரில் எல்லாவித சுகபோகங்கள் குறைவின்றியும் தேசச் செழிப்பும் விசேஷதிரவியத்தையும் அடைந்திருந்ததினால் இதைக் கவனிக்க வில்லை.

மந்திரி: அரசே மும்மாரியும் பொருள் அதிகமும் சுகபோகங்களும் எல்லாம் யாரால் உண்டாகிறது நமது இராஜ்யத்தில் பக்தியும் ஓமமும் தர்மமும் குறைவின்றி நடப்பதால் தானே. இதுகள் குன்றும் பட்சத்தில் நமது இராஜ்யம் க்ஷணித்து ஊரிலுள்ளோர் எல்லாம் பிணியைக் குடிகொண்டு தரித்திரயத்தை யடைந்து கஷ்டப்படுவார்கள். அது குறைவாய் நடப்பது அரசனுக்குத் தெரிந்தும் அதை விசேஷமாய் நடத்தி வைக்க வேண்டும் என்கிற எண்ணத்தை வகிக்காமல் போ வானேயாகில் இராசாங்கத்தில் கலகம் பிறப்பதும் தவிர, பகையையும் உண்டு பண்ணுவாரீசன். ஆனதினால்தான் எப்போதும் அரசர்கள் கல்வி தேர்ச்சியடைந்து ஞானத்தை சேகரித்து தர்மத்தை செய்து பொறுமையை வகித்து பரமாத்ம பக்திக்கீடு பட்டு நடுவு நிலையறிந்து மனுநீதிதவறாமல் பகைவருக்கு சமர்த்தனாய் செங்கோல் புரிய வேண்டும் அரசன். இதுதான் உத்தமம் அரசர்களுக்கு நீதி. இதை அனுஷ்டிப்பானேயாகில் மேன்மேலும்

சுகத்தையடைவான் அரசன். ஆனதினால் தாங்கள் அதைக் கோறுவதை விட்டு இதைக் கோறுவது ஞாயமல்ல. மேலும் சிலாசனத்தின் காரியத்தை செய்யும் பட்சத்தில் தண்டிப்பார்கடவுள்.

தனேஸ்வரன்: அது ஏன்? அவரே இந்த மாதிரி சிலாசனம் எழுதி வைக்க உத்தரவு செய்கிறது அவரே தண்டிக்கிறது. இது என்ன ஞாயம்?

மந்திரி: வாஸ்தவந்தான். பகவானானவர் பூலோகத்தில் நல்ல பதார்த்தையும் படைத்திருக்கிறார், விஷமுள்ள பதார்த்தையும் படைத்திருக்கிறார். அது எப்படி எப்படி உபயோகிக்க வேண்டுமோ அதைப் பூலோகத்திலுள்ளவர்கள் பகுத்தறிந்துக் கொள்ள வேண்டும். அதெப்படியென்றால் கண்ணுக்கு குளிர்ச்சியாயும் அழகாயும் இருக்கிறது ஒரு பச்சிலை அதைத்தின்றால் கொன்று விடும் அதைத்தின்னலாமா?

தனேஸ்வரன்: ஆம், நீ சொல்வது சரியே அதற்கு சிலாசனம் இல்லையே ஒருவித உபயோகப்பட்டது என்வேறு.

மந்திரி: சிலாசனம் இல்லாததை மனிதர்கள் ஞானத்தால் அறியும் போது இதையேன் அறியக்கூடாது. செய்யத்தகாதது என்று?

தனேஸ்வரன்: நிசம்தான் ஒருவன் ஒரு பொருளை ஆண்டு பார்த்தாலல்லவோ தெரியும் தேங்காய்

தித்திப்பென்றும் மாங்காய் புளிப்பென்றும்.

மந்திரி: எது ஒருவனுக்கு சுலபமாய் காட்டுகிறதோ அதுவெல்லாம் கஷ்டமானதே. எது ஒருவனுக்குக் கஷ்டமாய் தோன்றுகிறதோ அதுவெல்லாம் சுகத்தை விளைவிப்பதே. அதற்குத் திருஷ்டாந்திரம் ஒருவன் குரடுகட்டி அறுத்தவுடனே உண்ணலாம் மாங்காயை. தேங்காயோ அப்படியல்ல ஒருவனைத் தேடவேண்டும். நாறை வேறு பிரிக்க வேண்டும். அதன்பின் காயை உடைக்க வேண்டும். தின்னவேண்டும் அப்போது தெரியும் தேங்காயின் தித்திப்பும் மாங்காயின் புளிப்பும். அதுபோலும் இப்போது நினைத்த காரியம் தங்களுக்கு சுலபமாயிருந்தாலும் அதைவிடுத்து கஷ்டமாயிருக்கக் கூடிய ஞானமார்க்கத்தை யடையும் படியான ஏதுவைத் தேடுங்கள்.

தனேஸ்வரன்: ஞானமார்க்கத்தையடைந்தால் அது என்ன செய்யும்?

மந்திரி: முத்தி நிலையில் கொண்டுபோய்விடும் அரசே.

தனேஸ்வரன்: ஏன் பரதேசியாய்த் திரிவதற்கா?

மந்திரி: அரசே பரதேசியாய் திரிவானேன்? ஞானமார்க்கத்தையடைந்து இராசகாரியத்திலேயேயிருக்கலாமே. பரதேசியாய் போனால்தானா முத்தி?

தனேஸ்வரன்: அப்படி பரதேசியாகாமல் முத்தியடைந்தவர்களுண்டா மந்திரி?

மந்திரி: அரசே அனேகம் பேர்.

தனேஸ்வரன்: ஏதோ சொல் பார்ப்போம்.

மந்திரி: அரசே திரு அண்ணாமலையில் பிரக்கியாதி பெற்றவல்லாள மகாராசனென்ன, சிறுத்தொண்டரென்ன, இயற்பகை நாயனாரென்ன, இவர்களுடைய சலிஸ்தாரங்களை நாம் கேட்டும் வாசித்தும் இல்லையா? ஏன் அரசே?

தனேஸ்வரன்: மந்திரி பேஷ்! இப்போது கொடுத்த சமாதானம் இருக்கிறதே அது ரொம்பவும் சரியானதே நன்றாயிருக்கிறது. ஏனென்றால் வல்லாள மகாராசன் தன்மனைவியை ஒரு சன்னியாசியின் இச்சையை நிறைவேற்ற அனுப்பினான். சிறுத்தொண்டனோ பிள்ளையை அறுத்து கரிசமைத்து வைத்தான். இயற்பகை நாயனாரோ பெண்சாதியை ஒருவிடபுருஷனோடு அனுப்பினான். இதுவெல்லாம் ஒரு சமாதானமா? இது நீதியா?

மந்திரி: அரசே அவர்கள் பொருள் வேண்டுமென்று கோரிக்கையைக் கொண்டு செய்தவர்களல்ல ஆனால் அவர்களோ இல்லறத்திலிருந்தே எல்லாவற்றையும் பற்றருத்தவர்கள். ஆனதினால் யாவர் எதைக்கேட்டாலும்

கொடுப்போமென்று நிர்ணயம் செய்ததினாலும் பகவானுக்குப் பிரீதியான அடியவர்கள் தங்களிடத்திலிருந்த பொருளையே கேட்டதினாலும் சத்தியம் தவறாவண்ணம் கொடுத்து முத்தியைக் கோரி, அப்படியே பகவானும் அனுக்கிரகித்தார். மேலும் நீர் அதுபோலும் இந்த மாயா சம்பந்தத்திலிருக்கும் படியான ஆசையை விலக்கி நற்கதியை அடையும் படியான ஏதுவைத்தேட வேண்டும்.

தனேஸ்வரன்: வாஸ்தவந்தான். முன்னமே பெரியோர் பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகமில்லை யென்றும் சொல்லியிருக்கின்றார்களே அப்போது பொருள்தான் இவ்வுலகத்து சிரேஷ்டம் என்று நினைக்கிறேன்.

மந்திரி: அரசே, இந்த செல்வமிருக்கிறதே இது அறிவில்லாரிடத்திலேயும் உண்டு. ஆனால் அதுவோ அவனுடைய கிருபையுள்ளவர்களிடத்தில் தான் இருக்கும். அதுதான் நிலையான செல்வம் இது அழியும் செல்வம். சற்று கவனித்து இதோ நமது பெரியோர்கள் தேடிவைத்த சாஸ்திரங்களை ஆராய்ச்சி செய்து கொல்லாவிரதத்தைப் பூண்டு சுகப்பட்டு முத்தியைத் தேடும்.

தனேஸ்வரன்: மந்திரி, அப்படி அது பெருத்தகாரியம். மேலும் தற்சமயம் சௌக்கியத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதல்ல. ஆனதினால் நீ சொல்வதை நாம் எடுத்துக் கொள்ள மாட்டோம். நாம் செய்துதான் தீருவோம்.

மந்திரி: அரசே, அப்படிச்சொல்லக் கூடாது. ஆசையால் கெட்டவர்கள் அனேகம்பேர் சற்றுகவனியும் அதிலேயும் அத்தி செய்து பெறவேண்டிய பொருளாசை மிகவும் கொடிது. அதனால் தான் திருவள்ளுவர் அறவினையாதெனிற் கொல்லாமை கோறல் பிரிவினையெல்லாம் தரும் கொலை செய்யாமையே தருமச்செயல் அப்படிசெயின் எல்லாவித பாவத்தையும் உண்டு பண்ணும் ஆனதினால் இது எல்லாம் விட்டு பகவானை நல்ல புஷ்பங்களிலேயும் அலங்கரித்து அவருக்கு நல்ல விலையுயர்ந்த ஆடை ஆபரணம் தரித்து பலவிதமான நற்குணச் செய்கைகளைச் செய்து ஸ்தோத்தரியும். அது இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் நல்லதே. நமக்கு வேண்டியதை கொடுப்பார் பகவான்.

தனேஸ்வரன்: ஏ மந்திரி நீ இன்னம் ஏதேதோதடுத்து பேசிக்கொண்டிருக்கிறாய் போ போ.

மந்திரி: ஐயோ தாயுமானவர் சொல்லியிருக்கிறாரே. அதையாகிலும் கவனிக்கக் கூடாதா? நாம் சொன்னதை எடுத்துக் கொள்ளாவிட்டாலும் "கற்றுணர்ந்த மெய்யடியார் சொல்லாலே நின்னைத் தொடர்ந்தேன் பராபரமே" என்று அதுகளையாகிலும் எடுத்து வாசிக்கக்கூடாதா? பொருளைக் காட்டிலும் அருள் பெரிதென்று வாசிக்கக்கூடாதா? பொருளைக் காட்டிலும் அருள் பெரிதென்று அரசே இந்த ஆசையை விடும் விடும் அவர் பக்தியைத் தொடரும் அரசே.

தனேஸ்வரன்: என்ன நான் இவ்வளவு தூரம் சொல்லியும் கற்றதையெல்லாம் பதில் பேசுகிறாய்? போ, சேவகா கொண்டு போ வெளியே கொண்டு போய் நமது கோட்டைக்குச் சுற்றிலுமுள்ள அகழியைத்தாண்டி நாலுமதில் கெவுனிக்கு அப்பால் விட்டு வர வேண்டியது போ சீக்கிரம் கொண்டு போ.

சேவகன்: வாரும் சுவாமி என்ன செய்யலாம் செங்கோலுக்கு மிந்தினது வேறொன்றும் கிடையாது.

மந்திரி: மன்னவர்க்கழகு செங்கோல் முறைமை. மந்திரிக்கழகு வரும் பொருளுரைத்தல். இதற்கு ஈடுபடாத அரசனும் மந்திரியும் ஒன்று வாழ்தலில் என்ன பிரயோசனம். ஆன்றோர் வாக்கியத்தின் பிரகாரம் கொடுங்கோல் மறமன்னர்கீழ் வாழ்தலின்றோ? என்று நமக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் அவர் நம்மை இகழ்ந்து விட்ட போதினும் ஏ செகதீசா, ஆசையைச் சற்று அரசனுக்கு விலகச்செய்யும். எப்பொழுது நமக்கு இந்தமாதிரியான கஷ்டத்தை உண்டு பண்ணி விட்டாரோ பகவான் அப்பொழுதே நாம் சுகப்பட்டோம். இதுவரையிலும் இராசாங்கத்தின் பற்று தலிருந்தது. இனியோ யாதொரு பற்றும் கிடையாது நாமும் எதையும்கோரமாட்டோம் இனி நமக்கு யாதும் சதமல்ல.

திருவேகம்ப மலை

ஊருஞ்சதமல்ல; உற்றார் சதமல்ல; உற்றுப்பெற்ற
பேருஞ்சதமல்ல; பெண்டீர் சதமல்ல; பிள்ளைகளும்

சீறுஞ்சதமல்ல; செல்வம் சதமல்ல; தேசத்திலே
யாருஞ்சதமல்ல; நின்தாள்சதம் கச்சியேகம்பனே.

இனியெல்லோரும் மேம்பட்டவர்களே. நமக்கு நல்லதும் கிடையாது கெட்டதும் கிடையாது. ஆனால் எவர் ஒருவர் அவனருளில்லாமலிருக்கிறார்களோ அவர்களைப் பகவான் மேன்மேலும் பக்தி செய்ய விருப்பம் உடையவர்களாக்க வேணும். அப்படியே நமது அரசனாகிய தனேஸ்வரனைக் காட்டிலிருந்து நீக்கி வீட்டில் விடுவதைப்போல் அந்த அஞ்ஞானமான ஆசையை விலக்கி மெஞ்ஞானமாகிய உமது அருளைத்தாரும். ஏ பிரபு ஏ மகானுபவா சம்போசதாசிவா சம்போ சங்கரா, கெங்காதரா.

திருச்சிற்றம்பலம்

சீன் 3

அரசன் பங்கசநயனி அம்மாவையும் பிள்ளையையும் கோயிலில் காண்பது.

பங்கசநயனி: ஆ பரமேசா செகத்ரட்சகா ஏ பரஞ்சோதி சர்வசம்பூர்ண நித்திய சர்வமங்கள சர்வாபிஷேக சர்வப்பிரகாசமாய் விளக்கும் தீனதயாபதியே உமாபதியே சுத்தசுகவடிவமான பிரம்மமே யான் என்ன செய்வேன். இப்பவும் யான்படும்படியான கஷ்டத்தைத் தீர்க்க உமக்கிரக்கமில்லையா? இந்தக் குட்சிப் பாதையை நீ அறியவில்லையா? யான் எதைக்கோரப்போகிறேன் சுவாமி? என் விண்ணப்பத்தைச் சற்று ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாதா? எப்போது உன்சித்தம் கிருபை கூடுமோ?

அறியேன்.

தேவாரம்:

துஞ்சலுந் துஞ்சலி லாத போழ்தினும்
நெஞ்சகம் நைந்து நினைமின் நாள்தொறும்
வஞ்சக மற்றடி வாழ்த்த வந்தகூற்
றஞ்சவு தைத்தன அஞ்செ ழுத்துமே

அப்பனே எங்களுக்கு எப்பேர்க்கொத்த கஷ்டம் வந்த போதினும் உன்திருநாமத்தையும் பாதாரவிந்தத்தையும் ஒருக்காலும் மறக்க மாட்டோம்.

தேவாரம்:

காத லாகிக் கசிந்துகண் ணீர்மல்கி
ஓது வார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேத நான்கினு மெய்ப்பொரு ளாவது
நாத னாமம் நமச்சி வாயவே

ஏ.சுவாமிகள் என்ன பாவம் செய்தோம். இப்பேர்க்கொத்த கஷ்டத்தை அடைகிறோமே.

சேவகன்: அம்மா ஆரது? அரசன் வருகிறார் அல்லது மூலஸ்தானத்தினுள்ளே போ. அம்மணி போ.

தனேஸ்வரன்: என்னடா பிராமணாள் அவர்களிடத்தில் பேச்சு. அம்மா யார்? தரிசனை செய்யுங்கள் இது யாருடைய பிள்ளை? உங்கள் பிள்ளைதானா? இவன் ஒருவன் தானோ? நல்ல தேசசுயுடையவன் நல்ல புத்திசாலி. என்ன உங்களுக்கு கஷ்டம்? இவ்வளவு வருத்தத்தோடுங்கூடியிருக்கிறீர்களே. சொல்லுங்கள் நான் உங்கள் உடன் பிறந்தவன் போல பயப்பட

வேண்டாம். சொல்லுங்கள் அம்மா யான் அரசன். ஊரிலுள்ளவர்கள் யாராகிலும் துயருற்றால் கேட்பது என் கடமை.

பங்கசநயனி: அரசே, எங்கள் குறையை என்னவென்று சொல்வோம்? எல்லாம் இதோயிருக்கும் படியான தனேஸ்வரருக்குத்தான் தெரியும்.

தனேஸ்வரன்: அம்மணி நீங்கள் அஞ்சவேண்டாம். தனேஸ்வரரே உங்களுக்குக் கிருபை செய்வாராக நான் கேட்பதற்குப் பதில் சொல்லுங்கள். பிள்ளை யார்? நீங்கள் யார்? உங்கள் பர்த்தா எங்கே? எனக்குத் தெரியச் செல்லுங்கள்.

சேவகன்: அம்மா சொல் அம்மா பாதகமில்லை சொல். நல்ல மகான், ஒருவர் சங்கடப்பட மனந்தாளார். இந்தவூர் ஆளப்பட்ட மன்னாதி மன்னன் சொல்லுங்கள் அம்மணி சொல்லுங்கள்.

பங்கசநயனி: அரசே இது என்பிள்ளை. பேர் லிங்கேசன். நாங்கள் தஞ்சாவூர் ஜில்லா இருப்பது திருவையாறு. எங்கள் கஷ்டத்தினால் இங்கு வந்து என்னுயை பர்த்தாவுக்கு வேலை சிக்காமல் ரொம்ப கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்.

தனேஸ்வரன்: இப்போ எங்கே குடியிருக்கிறீர்கள்?

பங்கசநயனி: அரசே இந்தக் கோயிலுக்கு வடதிக்கிலுள்ள

அக்ரஹாரத்தில் சுந்தரேச ஐய்யர் ஆத்துக்குப் பக்கத்து ஆத்தில் ரேழியிலிருந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

தனேஸ்வரன்: சேவகா சரியாக விசாரி இந்தப் பிள்ளை பேர் லிங்கேசனா? நல்ல பேர் அமைத்தது.

சேவகன்: அம்மணி அது எங்கே இந்தப் பக்கத்து தெருவில் சுந்தரேசஜய்யர் வீட்டுக்குப் பக்கத்துவீடா? ஓ ஓ தெருவில் சார்மனை உயர்த்திக் கட்டி அறை தடுத்து பந்தலிட்டு இருக்கிறதே அங்கேதானே.

பங்கசநயனி: ஆம் அப்பா ஆம்.

தனேஸ்வரன்: சேவகா தெரிந்து கொண்டனையா?

சேவகன்: சுவாமிகள் தெரிந்து கொண்டேன்.

தனேஸ்வரன்: ரொம்பசரி. இப்போழுது காலம் கழிப்பது கஷ்டமோ? ஏன் அம்மணி சொல்லுங்கள்.

பங்கசநயனி: ஆம் அரசே.

தனேஸ்வரன்: இதோ இது நவரத்தின கசித தாவடம் இதைக் கொடுக்கிறேன். உங்கள் பர்த்தாவிடத்தில் கொடுத்து விக்கிரயம் செய்து உண்டு உடுத்து காலம்கழியுங்கள் இதற்குள் தகுந்த வேலையை நான் தெரிவிக்கிறேன்.

குருக்கள்: அம்மணி வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்.

பங்கசநயனி: அப்படியே சுவாமி.

தனேஸ்வரன்: சேவகா நாம் போவோம் வா.

பங்கசநயனி: ஆ சுவாமி, தனேஸ்வரரே என்ன பெருமை உங்களுடைய பெருமை நான் என்னவென்று சொல்வேன். நான் கோரியதை ஈடேற்றினீரே. நான் செய்த பாக்கியமே பாக்கியம். மேலும் இந்த அரசனோ தன்னியன் என்ன தயாளகுணத்தை வாய்ந்தவன். ஆ பரமேசா உமக்குப் பேர் அமச்சுதே, அதுவே போதும் தனேஸ்வரசுவாமி என்றும் தனேஸ்வரமகாராசா என்றும்.

சோமேசஐய்யர்: என்ன ஆத்துக்காரி போய் என்னேரமாயிற்று இன்னும் வரக்காணோமே எங்கு அவள் எப்படி பார்ப்போம்? அதென்ன கண்கூசுதே ஆ ஒருவேளை மல்லிய புஷ்பமா? அதைக் கழுத்தில் போடுவானேன் சிரசில் அல்லவா வைப்பாள். வெண்மையாய் இருக்கிறதே அதென்னடி? அடிபங்கசநயனி சொலிக்கிறதே கழுத்தில் சொலிக்கிறது எதோ? பார்ப்போம் எதோ? ஏதிது சொல்.

பிள்ளை லிங்கேசன்: அப்பா, அம்மா கோயிலுக்குட்போய் விசனமாய் பக்தி செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அரசன் நான் உன்னுடன் பிறந்தவன் என்று சொல்லி ரொம்பவும் தயவாயிதைக் கொடுத்தார். அங்கிருந்தவர்கள் வாங்கிக் கொள்ளும்படி சொன்னார்கள். அதன்பிறகு அம்மாள் வாங்கி

கொண்டதும் இதை வைத்துக் கொண்டு காலங்கழியுங்கள் நான் உன்னுடைய பர்த்தாவுக்கு வேலை பார்த்து சொல்லி அனுப்புகிறேன் என்று சொன்னார்.நம்ம கஷ்டத்தையெல்லாம் நன்றாக விசாரித்து இதைவிக்கிரயம் செய்து சீவனம் செய்யச் சொன்னார்.

பங்கசநயனி: ஆம் ஐயரே இதைக் கொண்டுபோய் கிரயம் செய்து வாரும்.

சோமேச ஐய்யர்: ஏதோ, ஏதோ கழட்டு கொண்டு வா சீக்கிரம் இதோ கிரயம் செய்து வாரேன். சிலவு கூட வாங்கிவரட்டுமா? ஏண்டி நாளைக்குப் போகச்சே நானும் வாரேன் நமக்கு பகவான் அனுக்கிரகம்தான் வேணும். அதனால் தான் அரசன் நம்மைக் கவனிக்கும் படி நேரிட்டது தெரியுமா? அரசன் என்னைக் கேட்டாரோ இல்லையோ? நான் வரதடையென்ன?

பங்கசநயனி: சரிபோய் வாரும் பிற்பாடு பேசிக்கொள்வோம்.

சோமேச ஐய்யர்: நான் கடைக்குப் போய் வருகிறேன் பையன் பத்திரம்.

சேவகன்: அம்மணி உங்களை உங்கள் ஐய்யரோடு சாயந்திரம் கோவிலுக்கு வரும்படி அரசன் கட்டளையாயிருக்கிறது சீக்கிரம் இருவரும் வாருங்கள்.

பங்கசநயனி: அப்படியே வருகிறோம் அரசனுக்கு வந்தனம் சொல்லப்பா. ஐய்யரே உங்களையும் என்னையும் அரசன் வரச்சொன்னாராம். ஆனதினால் சேவகன் வந்திருக்கிறார் அரசனுக்கு வந்தனம் சொல்லியனுப்பும்.

சோமேச ஐய்யர்: என்ன என்ன இப்பவா இப்பவா அப்பா வரச் சொன்னார்.

சேவகன்: இப்போதல்ல சுவாமி சாயந்திரம் சுவாமி கோயிலண்டை.

சோமேசஐய்யர்: அப்படியே வருகிறோம் அரசனைத் தனேஸ்வரர் காத்து இரட்சிப்பாராக. ஆசீர்வாதம் சொன்னேனென்று சொல் அரசனுக்கு.

(கோயிலுக்குத் தம்பதிகளும் போதல்)

சோமேச ஐய்யர்: என்னடி நான் வாங்கிக் கொண்டு வந்தேனே வேஷ்டி சேலை அதையெடு அதையெடு. ஏனென்றால் அவர் முன்னிலையில் பழையபடி போவது உசிதமல்ல சீக்கிரம் புறப்படு. அவர் கொடுத்ததற்கு அவர் மனமாகிலும் திருப்தியாகட்டும். பகவானுக்கும் பார்ப்பதற்கு வைதீகமாயிருக்கட்டும்.

பங்கசநயனி: அதுதானே உம்மிடத்தில் பார்ப்பதற்கு யேது காரியம். பகவான் விஷயத்தில் பார்ப்பதற்கே செய்கிறவரே தவிர ஒவ்வொரு காரியமும் உள்ளன்பென்பது சற்றேனும்

கிடையாதே உமக்கு.

சோமேச ஐய்யர்: அதென்னடி அப்படி சொன்னே?

பங்கசநயனி: நேற்றையதினம் அதற்கு முந்தினதினம் அழைத்தேனே அப்போது பகவான் பேரில் பிரேமையாய் வந்தீரா? இப்போது வெகு உன்னதமாய்ப் புறப்பட்டீரோ?

சோமேசஐய்யர்: எல்லாம் உன்னுடைய பாக்கியம் நான் முன்னமே சொன்னேனே வேலைபோன போதே எல்லாம் ஆத்துக்காரி அதிருஷ்டம் என்று.

பங்கசநயனி: அப்படி சொல்லாதீர் இனி ஒரு விசை எல்லாம் அந்த தனேஸ்வரர் அருள் யென்று சொல்லும்.

சோமேசஐய்யர்: ஆம் ஆம் புத்தி புத்தி.

பங்கசநயனி: போவோமா? சரிதானா?

சோமேசஐய்யர்: ரொம்பசரி, ரொம்பசரி பேஷ் சுகமாகத் தானிருக்கிறது கடவுள் அனுக்கிரகம். சம்போ சம்போ சங்கரா போவோம்.

(கோயிலில்)

பங்கசநயனி:

"மருவார் கொன்றை மதி சூடி
மாணிக்கத்தின் மலைப்போல
உருவார் விடைமேல் மாதோடு
மகிழ்ந்து பூதப்படை சூழ
திருமால் பிரமம் இந்திரற்கும்

தேவர்நாகர் தானவர்க்கும்
பெருமான் கடவூர் மயானத்துப்
பெரிய பெருமானடிகளே.
ஏ பகவான் கைலாசநாதா சம்பு சம்போ சதாசிவா.

சோமேசஜய்யர்: என்னடி இன்னம் அரசனைக் காணோம்.

பங்கசநயனி: சற்று பொறும் வருவார்.

சோமேசஜய்யர்: என்னடி பையன் தூங்கிவிட்டான் போலிருக்கிறது அவனை அந்தக் ககானா பெட்டியின் பேரில் கிடத்து. அதோ வந்து விட்டார் அவரல்ல அவர்தான் அரசன் இல்லையோ? அவர் வருகிற ஆடம்பரம் நன்றாகத் தெரியும்.

பங்கசநயனி: அவர் வரட்டும். நீர் சுவாமி தரிசனை செய்யும் ஆராதனை நடக்கிறது.

சோமேசஜய்யர்: ஏ மகாதேவா, தேவாதிதேவா தேவரட்சகா, சுயம்பிரகாசா, சுத்தசிவவொளியே இரட்சியும் எங்களைக் காப்பாற்றும் பிரம்ஞான சூத்ரதாரியே காப்பாற்றும்.

தனேஸ்வரன்: சுவாமி கோயில் குருக்களே அவர்களுக்குப் பிரசாதம் கொடும்.

சோமேசஜய்யர்: இருக்கட்டும் நாம் வாங்கிக் கொள்வோம். அரசனுக்குக் கொடும் கொடும். மன்னவா உனக்குச் சகல பாக்கியமும் தீர்க்க ஆயுசும் உண்டாகக்கடவது ஆசிர்வதித்தோம்.

தனேஸ்வரன்: சுவாமின், தாங்கள் க்ஷேமந்தானா பெண்டுபிள்ளையோடு கஷ்டமில்லையே நமக்கு நமது இராஜ்யத்தில் ஒருவரும் கஷ்டப்படக் கூடாது என்கிற எண்ணம்.

சோமேசஜய்யர்: மன்னவா க்ஷேமந்தான். உன்னுடைய தயவினால் இப்பவும் சற்று சுமாராய் காலம் கழித்து வருகிறோம்.

தனேஸ்வரன்: அதென்ன சுவாமி? தங்களுடைய வார்த்தைத் தீர்க்கமாய் வரவில்லையே சௌக்கியமாயிருக்கிறோமென்று. நான் கொடுத்தது விலையுயர்ந்த பொருளாச்சே என்ன செய்தீர்? எவ்வளவுக்குத் தீர்த்தீர்? ஏமாந்தீரோ அல்லது என்ன அதன் விபரம் சொல்லும்.

சோமேசஜய்யர்: மன்னா அதை நான் கடைத் தெருவில் இருக்கும் படியான தனநிதி செட்டியாரிடத்தில்.

தனேஸ்வரன்: ஆம் அவர் தகுந்த ஆசாமியே அவரால்தான் அதை வாங்க முடியும். அதற்குமுன் ஒருவன் கடைவைத்திருக்கிறான் அவன் அநியாயஸ்தன் பிற்பாடு.

சோமேசஜய்யர்: தனநிதி செட்டியாரிடத்தில் மூவாயிரம் பவுனுக்குத் தீர்மானம் செய்து மோராக்களையும் பெற்றுக்கொண்டு அதில் அண்டை வீட்டுக்காரருக்கு

ஆயிரம் பவுன் கடன் கொடுத்தேன் எதிர் வீட்டின் பேரில் ஆயிரத்து தொள்ளாயிரத்து தொண்ணூற்றொன்பது பவுன் கொடுத்தேன் மற்ற மீதி ஒரு பவுன் நான் எடுத்துக் கொண்டேன்.

தனேஸ்வரன்: ஆம் சுவாமி உங்கள் மனோராஜிய சிலவுக்குத்தானே எடுத்துக் கொள்ளச் சொன்னேன். நீர் ஏதோ ஊதியிறைத்துவிட்டீரே முழு திருப்தியாயில்லாமல்.

சோமேசஐய்யர்: மன்னவனே, இதுவே போதும் இதுவே போதும் ரொம்ப திருப்தி. எங்களுக்கு என்ன சிலவுயிருக்கிறது நாங்கள் இரண்டு பிராணிகள் நடுவில் ஒரு பிள்ளை அற்பசீவனஸ்தர். எதிர் வீட்டுக்கும் பக்கத்து வீட்டுக்கும் கொடுத்து மிகுந்ததே அதுவே எங்களுக்குப் பெரியதொகை அதில் இதோ பாரும் வேஷ்டி அந்த சேலை பிள்ளைக்கு சோமன் முதலானதும் வாங்கி சாமக்கிரயங்களும் மற்றும் 10 பணம் இருக்கிறது. இதுவே பெரிய ஆஸ்தி அதிக ஆசைப்படமாட்டோம் கொடுத்த வரையில் திருப்தி போதும் இருந்தாலும் ஒரு கஷ்டம். அது தான் என்னைப்பாதித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது.

தனேஸ்வரன்: அதென்ன கஷ்டம் சுவாமி? சொல்லுங்கள்.

சோமேசஐய்யர்: இல்லை, இப்போது நான் சொன்னேன் பாருங்கள் எதிர்வீட்டின் பேரில் கடன்கொடுத்ததாக அந்தவீடு நமக்குக் கிரயத்திற்கு வரும் போல் தோன்றுகிறது. வந்தது போல் தான் தீர்மானமும்

செய்திருக்கிறேன். அதற்கு மற்ற மிகுதி முந்நூறு பவுன் கிடைத்தால் அதைப் பூர்த்தி செய்து தஸ்தாவேசுகளையும் தேடிவிடுவேன் எல்லாம் இந்த பிள்ளைக் காகத்தான்.

பங்கசநயனி: சுவாமி இருக்கட்டும் பகவான் கிருபைசெய்வார். அவர் இடத்தில் நல்ல பேச்சு பேசும் பகவான் பெருமையையும் நமது தேவஸ்தானங்களின் பெருமையையும் தெரியுஞ் சொல்லும் வேதாகம அர்த்தங்களைப் போதியும். நமது கஷ்டத்தைத் தெரிவிக்க இது ஸ்தான முமல்ல வேளையுமல்ல. சுவாமி பக்தியை அவருக்கு உண்டு பண்ணும்.

தனேஸ்வரன்: ஆம், அம்மணி தாங்கள் சொல்வது உண்மையே எந்தச் சங்கதியும் யோசிக்க இது ஸ்தானமல்ல இது தேவஸ்தானம்.

பங்கசநயனி: இல்லை அரசே அவர் ஒரு பெரிய தேவஸ்தான மணிய அதிகாரத்திலிருந்தவர். அவர் அங்கு வேறு காரியங்களைப் பற்றி அர்ச்சகர்களையும் பரிச்சாரர்களையும் வேலை வாங்கும் பொருட்டு பேசிவழக்கம். அதுபோல் இவ்விடத்திலும் பேசுகிறார்.

தனேஸ்வரன்: ஓ அப்பபடியோ சரிதான் அம்மணி. சுவாமி நமது கொலுவுக்கு வாருங்கள். நாளையதினம் காலையில் பேசிக்கொள்வோம். சேவகா ஐய்யர் வந்தால் நமது கொலுவுக்கு அழைத்து வா.

சேவகன்: அப்படியே அரசே.

தனேஸ்வரன்: மேலும் சுவாமி நான் ஒரு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன் அதென்னவென்றால் இப்பவும் நமது ஆளுமையின் உட்பட்ட ஒரு சுரோத்திரியம் ஒன்றிருக்கிறது.

சோமேசஜய்யர்: என்ன என்ன?

தனேஸ்வரன்: சுரோத்திரியம்.

சோமேசஜய்யர்: சுரோத்திரியமா?

தனேஸ்வரன்: ஆம் அந்த சுரோத்தியதார் இறந்து விட்டால் சந்ததியாருமில்லை உறவினரும் யாருமில்லை. ஆனதினால் அதை அவருக்குப்பின் தாங்கள் போய் நமது கட்டளையை வகித்து ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். நாளைய தினம் கொலுவுக்கு வரும் போது எல்லாயேற்பாடும் சொல்லுகிறேன். நேரமாகிறது போய்வருகிறேன்.

சோமேசஜய்யர்: மன்னா அப்படியே செய்யும். அடி போவோமா வா.

பங்கசநயனி: அதல்ல சுவாமி, அரசனிடத்தில் கோயிலில் என்ன பேசவேண்டும் வெளியில் என்ன பேசவேண்டும் என்று சற்று கவனித்து வார்த்தையாடும். மன்னர்கள் எப்போதும் பலகவலைகளில் மனதைச் செலுத்து இருப்பவர்கள் ஆனதினால் ஒரு வேளை நற்குணத்தோடுமிருப்பார் தீக்குணத்தோடும் இருப்பார் நாம்தான் அதைக் கவனித்து எப்படி நடந்து கொள்ள

வேண்டுமோ அதையறிந்துக் கொள்ள வேண்டும் அதைவிட அதிக ஆசையையும் காட்டக் கூடாது.

சோமேசஜய்யர்: என்னடி நான் பேசினதில் தப்பு பேசினேன். அதுவெல்லாம் யார்யாருக்கு எப்படி நடக்க வேணுமோ அப்படி நடந்து மனுஷாளை வெகுபக்குவமாய் வயப்படுத்துவேன் அது எனக்குத் தெரியும். அப்படியில்லாமலா ஒருவருக்கு ஆயிரம் பொன் கடன் கொடுத்தது, ஆயிரத்து தொளாயிரத்து தொண்ணூற் றொன்பது பவுன் எதிர் வீட்டின் பேரில் கொடுத்தது, அந்த வீட்டை வாங்க முன்னூறு பவுனுக்கு அரசனிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக் கொண்டது என் அந்தஸ்துக்குத் தகுந்த சுரோத்திரத்தை அடையப்போகிறது இது தெரியவில்லையா? நான் என்னமோ பயித்தியக்காரன் என்று நினைத்துவிட்டாயே போதும் நிறுத்து.

பங்கசநயனி: எனக்கு என்னமோ, இப்போது இச்செல்வம் இவ்வளவு அளவு கடந்து பிராப்தமாகிற விஷயத்தில் ஏதோ ஒரு தீவினை விளையும்போல் தோன்றுகிறது. ஏனென்றால் எப்போதும் அரசர்கள் சகலசனங்கள் பேரிலும் பிரீதியாயிருக்க வேண்டியவர்கள் அதை விட்டு நம்ம அசலூரார் பேரில் இவ்வளவு பிரியத்தைக் காட்டுவது எதின் பொருட்டோ பகவான் அறிவாரே தவிர நாம் அறிய சக்தியற்றவர்கள் அவர்தான் துணை.

சோமேசஜய்யர்: என்னடி, அவர் அரசர் அவர் நினைத்தால் எதைக் கொடுக்கக்கூடாது ஏதோ உளறுகிறாயே.

இருக்கட்டும் என்னை வரச்சொன்னாரே கொலுவுக்கு நான் போய் வருகிறேன் சீக்கிரமாய் போகவேணும். இதோ போய் ஒருநொடியில் சுரோத்திரியத்தை அடையும் படியான உடன்படிக்கையையும் அங்கு இருப்பவர்கள் நம்பிஒப்புவிக்கும் படியான சமூகமும் பெற்றுக் கொண்டு வருகிறேன்.

பங்கசநயனி: ஐய்யரே கொடுத்தவரையில் திருப்தியாய் வாருங்கள். சீக்கிரம் வாரும் அங்கே ரொம்பவும் நேரமிருக்காதீர் இதை அதைப் பார்த்துக்கொண்டு இது என்ன அது என்ன என்று விசாரித்துக் கொண்டும் அது ராசாங்கம் நம்ம சினேகிதர் வீடல்ல நம்ம எஜமான் வீடல்ல ஒன்றைக் கேட்பதற்கும் யாசிப்பதற்கும் தெரியுமா? சீக்கிரம் வாரும்.

சோமேசஜய்யர்: என்னடி? நான் ராசாங்கம் பார்த்த தில்லையா? கோட்டைப் பார்த்ததில்லையா? ஒரு தஞ்சாவூர் சமஸ்தானமென்ன இராமநாதபுரம் சமஸ்தானமென்ன புதுக்கோட்டை சமஸ்தான மென்ன சேர, சோழ, பாண்டிய இராசாக்கள் ஆண்ட போது இருந்த ஒரு அந்தஸ்தையும் பார்த்தும் கேட்டுமில்லையா? என்னடி நாம் அந்த இராச்சியத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்து இப்படி பேசுகிறாயே எல்லாவிதப் பக்குவமும் எனக்குத் தெரியும் நீ ஒன்றும் தடுத்துப் பேசாதே.

பங்கசநயனி: ஏனென்றால் நம்ம அநுபோகம் அவர்களுக்குத் தெரியாது பாரும். போய்வாரும் நானும்

ஸ்தானத்திற்குப் போகிறேன்.

அங்கம் 3 சீன் 1

பிராமணரும், மனைவியும் சுரோத்திரியத்தை அடைந்தபின் சௌக்கியமாயிருப்பதும் மறுபடியும் தனேஸ்வரர் கோயிலுக்கு வருவதும்.

சோமேசஜய்யர்: என்னடி பங்கசநயனி ஏதோ தாம்பூலம். இது என்ன பாக்கு சீவல் பக்குவ மாயிருக்கிறதே சீவினது யார்?

பங்கசநயனி:சுவாமி இப்போது புதிதாய் வந்தாளோ வேலைக்காரி அவள் கொஞ்சம் கூர்மையுள்ள புத்தியை வகித்தவள் எல்லா காரியமும் அவளிடத்தில் அப்படியே ஒழுங்காயிருக்கிறது.

சோமேசஜய்யர்: ரொம்பசரி, ஏதோ? ஏதாகிலும் ஒன்று பாடு

தேவாரம்:

மாதர்ம டப் பிடியும் மட வன்னமு மன்னதோர்
நடை யுடைம் மலை மக டுனையென மகிழ்வர்
பூதவி ணப்படைநின் றிசைபாடவு மாடுவ
ரவர் படர் சடைந்நெடு முடியதொர் புனலார்
வேதமொ டேழிசைபா டுவ ராழ்கடல் வெண்டிரை
யிரைந் நுரை கரை பொரு துவிம்மிநின் றயலே
தாதாவிழ் புன்னை தயங் குமலர்ச்சிறை வண்டறை
யெழில் பொழில் குயில் பயி றரும்பு ரம்பதியே

சோமேசஐய்யர்: என்னடி எப்போதம் இதுவே பாடுகிறாயே, எதுவோ ஒரு சாவளி, தில்லானா ஷோக்காய் பாடமாட்டேன் என்கிறாயே ஏண்டி?

பங்கசநயனி: சுவாமி நமக்கு என்னத்துக்கு அது சிருங்காரரசம்,பக்திரசம் எப்பொழுதும் இருந்தால் போதும். இது நிலைக்கும் அது போய்விடும். இது எப்படி வேணுமென்றாலும் பாடலாம் அது தாளம் மேளம் எல்லாம் வேண்டும். இதற்கு அன்புதான் வேண்டும் மேலும் பரமாத்ம பக்திக்கு சிரேஷ்டமாய் பலராலும் எடுத்துப் பாடப்பட்டது. நமக்கும் அது தெரியாது மன்னியுங்கள்.

சோமேசஐய்யர்: ஆம் வாஸ்தவந்தான். இருந்தாலும் நான் நம்ம ஊரில் உனக்குத் தெரியுமே. போகிற அவ்வாள் வீடெல்லாம் அங்கே எப்போது பார்த்தாலும் இது தான் வேலை சகலவித ஆடல் பாடல்களையும் பார்க்கலாம்.

பங்கசநயனி: மறுபடியும் அந்த ஆசை வந்துவிட்டது. அதைவிடும் இவ்வளவு வயதாயிற்று நல்ல அந்தஸ்தில் இருக்கிறீர் வேண்டிய சாஸ்திரிகளைக் கொண்டு சாஸ்திரங்களை ஆராய்ச்சி செய்குறீர் இன்னும் அந்தச் சிற்றின்பம் விடவில்லையே விடும்.

சோமேசஐய்யர்: பங்கசநயனி அது விடுமா?

பங்கசநயனி: ஏன் விடாது? பக்தியே பிரதானம் என்றிரும் ஏன் விடாது? எதுவும் அவன் அருள் என்று மனதை ஒரு வழியாய்ச் செலுத்தும் எதிலேயும் அதிக ஆசையை

வையாதீர் நாளுக்கு நாள் விலகிவிடும் பாரும்.

சோமேசஜய்யர்: பங்கசநயனி அது இருக்கட்டும் பிற்பாடு பேசுவோம். நாம் தனேஸ்வரம் விட்டு வந்து நெடுநாளாய்விட்டதே அந்த ஊருக்குப்போய் எல்லாரையும் விசாரித்து அரசனையும் விசாரித்து நாம் அங்கு வாங்கிய வீட்டையும் பார்த்து விட்டு வருவோமா? அதன் பின் பக்கத்தில் இன்னொரு வீடு மனை கோல வேண்டும். அதையும் கிட்டயிருந்து செய்து விட்டு வருவோம்.

பங்கசநயனி: அப்படியே செய்வோம். ஆனால் அந்த வேலைக்கு நம்ம குமாஸ்தாக்களை அனுப்பினால் பார்த்து அடிகோலி வர மாட்டார்களா? இருந்தாலும் நாம் போய் வருவதாயிருந்தால் எவ்வளவு கஷ்டம். இப்போது இருக்கும் படியான அந்தஸ்து போதாதா? இன்னும் அதையிப்படி செய்ய வேண்டும் அப்படி செய்ய வேண்டும் என்கிறீரே. சுவாமி உமக்கு என்ன வரவர அதிக ஆசையாய் விட்டது ஆனால் உங்களிஷ்டம் செய்யும் புறப்படும்.

சீன் 2

(சுரோத்திரியம் அடைந்த பின் பழையபடியே எல்லோரும் அரசனோடு கூட கோயிலுக்கு வருதல்)

சோமேசஜய்யர்: அரசே, பிரசாதம் வாங்கிக் கொள்ளும். நான் உம்மிடத்தில் அரண் மனையிலேயே ஒரு சமாச்சாரம்

சொல்ல வேண்டுமென்றிருந்தேன். வேறு லோகவியா பாரத்தில் மறந்து விட்டேன். இப்போது கோயில் உள் நுழைந்ததும் கவனம் வந்தது. அதென்ன வென்றால் ஒரு தேவாலயம் ஒன்று பிரமாண்டமாயிருக்கிறது. அதுதான் ரொம்பவும் க்ஷிணித்து யீனதிசையில் பூசை இல்லாமல் இருக்கிறது. நமது சுரோத்திரயத்தில் வேறு குறையொன்றும் கிடையாது.

தனேஸ்வரன்: ஆம் வாஸ்தவந்தான் அது எந்த காலத்திலோ நடந்த யுத்தங்களில் பிற மதஸ்தன் அந்த சுவாமியைப் பின்னப் படுத்தி விட்டானாம். அதற்குத் தகுந்தாப் போல் பிற்பாடு அந்த இராஜ்யத்தை ஆண்டவர்களும் கவனிக்க வில்லை அது போலவே இப்போது நமது ஆளுகைக்கு உட்பட்ட சுரோத்திரமாயும் அதை இதுவரையில் அனுபவித்தவன் பிற மதஸ் தனாயிருந்து விட்டான் அதற்கு நல்லகாலம் பிறந்து நீர் சுரோத்திரயதாராய் ஏற்பாடாகவும் அதைக்கவனிக்கவும் ஏற்பட்டது.

குருக்கள்: அது முன்காலத்தில் எப்போது பூசையானதோ அந்த சுவாமியின் பேர்கூட நல்லபேர் ஆம் சோமநாதசுவாமி.ஏது தங்களுடைய பேரும் தங்கள் ஊரிலிருக்கும் படியான பகவான் பேரும் ஒன்றாயிருக்கிறதே சோமேச ஐய்யர் சோமநாத சுவாமி ஊர்பேரும் அதுவே முன்னே இப்போ வேறுபேர் என்னமோ சொல்லுகிறார்கள்.

சோமேசஜய்யர்:அப்படியா? சந்தோஷம் கைகூடும் வேளையில் எல்லாம் ஒன்றாய்தான் முடியும் அதைத்தங்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்கிறது அரசே.

தனேஸ்வரன்: ஆனால் அதைநீர் கொஞ்சம் பிரயாசை எடுத்து சுத்தப்படுத்தி கும்பாபிஷேகம் முதலானதும் செய்துவையும். அதற்குண்டான சிலவுக்கு என்ன வேண்டுமோ அவ்வளவும் நமது சுரோத்திரிய குத்தகையில் பிடித்துக் கொள்ளும்.

சோமேசஜய்யர்: மன்னா அப்படியே சந்தோஷம், என்ன பக்தி என்ன ஞானம் தனேஸ்வரர் இரட்சிப்பாராக.

தனேஸ்வரன்: சுவாமி, தங்களால் எனக்கு ஒரு காரியம் ஆக வேண்டும். அதைத் தங்களுக்கு நெடுநாளாய்த் தெரிவிக்க வேண்டும் என்கிற கருத்து அது இன்றைக்குத் தான் தனேஸ்வரர் அருளினால் முடிந்தது போலிருக்கிறது.

சோமேசஜய்யர்: மன்னா, என்னால் ஆக வேண்டியதா? அது என்ன தெரிவிப்பாய் என் உடல் பொருள் ஆவி உம்மதே. இதோ தந்தேன் இன்னும் என்னுடைய மனைவி தவிர மற்றது என்னிடத்திலிருக்கும் படியானதை எதைக் கேட்டாலும் தருகிறேன்.

தனேஸ்வரன்: உண்மைதானா? தங்களுடைய மனைவி தவிர மற்றதை எதைக் கேட்டாலும் கொடுப்பது நிச்சயமா?

சோமேசஜய்யர்: என்னிடத்தில் இல்லாததைக் கேட்டால்?

தனேஸ்வரன்: இல்லை இல்லை உம்மிடத்தில் இல்லாததைக் கேட்பேனா? இருப்பதைக் கொடுப்பேனென்பது சத்தியந்தானா?

சோமேசஜய்யர்: சத்தியந்தான் உண்மைதான்.

தனேஸ்வரன்: எந்த தனேஸ்வரர் உங்களுக்குத் திரவியத்தையும் சம்பத்தையும் கொடுத்து இரட்சித்தாரோ அந்த தனேஸ்வர சுவாமி அறிய என்று சொல்லும் ஏதோபிரமாணிக்கம் செய்யும் சுவாமி ஏதோ ஆகட்டும்.

சோமேசஜய்யர்: அப்படியே தனேஸ்வரர் அறிய என் மனைவி பங்கசநயனி தவிர என்னிடத்தில் இருக்கும்படியானது எதைக் கேட்டாலும் கொடுக்க நிச்சயித்து பிரமாணிக்கம் செய்து கொடுத்தேன் தோஷமில்லை என்று சொல்லும் மன்னா பங்கசநயனி.

தனேஸ்வரன்: நான் என்ன கேட்கப்போகிறேன். பொருள் வேணுமென்று கேட்கப்போகிறேனா? பூஷணம் வேணுமென்று கேட்கப்போகிறேனா? எனக்கு என்னமோ ஒரு கோரிக்கை அதை ஈடேற்ற வேணுமென்றுதான்.

சோமேசஜய்யர்: அதென்ன கோரிக்கை.

தனேஸ்வரன்: இப்படி வாரும் சுவாமி இப்படி வாரும் இதைப் படியும் படியும்.

சோமேசஜய்யர்: படித்தேன் படித்தேன் அதற்கு...

தனேஸ்வரன்: பிள்ளையை வருகிறவாரம் இராத்திரிக்கு ஆசர் செய்ய வேண்டியது தங்கள் பிரமாணத்தின்படி செய்ய வேண்டும். அதை மீறினால் ஆக்கினைப் பிறப்பிப்பதுந்தவிர சிரச்சேதமும் நேரும். நமது கட்டளையின் படி சாக்கிரதை ஆள் அனுப்புவோம் அப்போது ஆசர் ஆக வேண்டியது.

சோமேசஜய்யர்: ஆ ஜெகதீசா என்ன விதி விதித்தனை பங்கசநயனி என்னசெய்வோம் அரசன் ஆக்கினை.

பங்கசநயனி: சுவாமின் பிராநேசா பயப்படாதீர். என்ன செய்யலாம் எல்லாம் பகவானுடைய கட்டளையே. என்ன அவரில்லாம் ஒரு அணுகேனும் அசையுமா? அவரும் நாமும் ஒன்றே மேலும் தாயுமானவர் சொல்லியிருக்கிறாரே.

ஆனந்தமானபரம்

சுத்தமும் அசுத்தமுந்துக்கசுக பேதமுந்
தொந்தமு டனீத் தொந்தமும்
பெத்தமொடு முந்தியும் பாவமோடபாவமும்
பேதமோட பேத நிலையும்
பெருமையோடு சிறுமையு மருமையுடனெளி மையும்
பெண்ணிணுடனாணு மற்றும்
நித்தமு மணித்தமு மஞ்சன நிரஞ்சனமும்
நிஷ்களமு நிகழ்சகளமும்
நீதியு மனீதியு மாதியோட றாதியும்
நிர்விஷய விஷய வடிவும்

அத்தனையு நீயலதெள்ளத்தனை மில்லை யெனின்
யாங்களுனை யள்ளி யுண்டோ
அண்டபகிரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மான பரமே

இது தெரியாதா? அவர்நாமாய், நாம் அவராயிருக்க, அப்போது அவர்தான் துணை•சந்தேகிப்பானேன் அவரே தாம் நமக்குப் பிள்ளையைக் காப்பாற்றிக் கொடுக்கப் போகிறார். அவரையே நம்புங்கள் பக்தி பூர்வமாயிருப்போம்.

பரசுரம்

என் செய்வாலாவதியா தொன்றுமில்லை யினித்தெய்வமே
உன் செயலேயென்று உணரப்பெற்றேனிந்த வூனெடுத்த
பின்செய்த தீவினையாதொன்றுமில்லை பிறப்பதற்கு
முன் செய்த தீவினையோ லிங்கனே வந்து மூண்டதுவே

என்று முன்னொரு காலத்தில் பட்டினத்தடிகளைக் காத்து இரட்சிக்க வில்லையா? பெரியோர் வாக்கு பலியாமலா போய்விடும் பயத்தை விடும். சுவாமியைத்தினம் தியானித்துக் கொண்டிரும் அதுவே எல்லாவித சுகபோகங்களும் எல்லா நன்மையும் உண்டாக்கும்.

தனேஸ்வரன்: சேவகா இவாளை அப்புறப்படுத்து இவர்கள் ஏதோ கலிக்கியானத்தைப் பேசுகிறார்கள்.

பங்கசநயனி: அரசே, நாங்கள் ஒன்றும் கலிக்கியானத்தைப் பேசவில்லை ஆனால் கல்வி ஞானத்தைத்தான் பேசுகிறோம்.

சேவகன்: அம்மா வாருங்கள்வாருங்கள் வெளியே வாருங்கள்.

சோமேசஜய்யர்: என்னடி சொல்வது நமது பூர்வகர்மத்தை முன்னே இந்த நகையை விற்கும் போது என்னை அதிகாரிகள் திருடனாக மதித்து தொந்தரவு செய்ய யாரோ ஒரு மகானுபவார் இருந்து இவரைப் பார்த்தால் நல்ல வைதீகம் வாய்ந்தபிராமணராய் இருக்கிறார். இவர் அப்படிச்செய்யமாட்டார். ஒருவேளை அவர் சொல்வது போல் அரசன் சன்மானம் கொடுத்திருந்தால் இருக்கக்கூடும் என்று சொல்லி மீட்டு அனுப்பினார் அதனால் தான் அன்றைய தினம் அந்நேரமானது.

பங்கசநயனி: ஆ அப்படியா சுவாமி.

சோமேசஜய்யர்: இருக்கட்டும் நான் கூட இப்போதுதான் கொஞ்சம் நிதானித்தேன். அவனன்றி யோரணுவும் அசையாது பார்ப்போம். நாம் நமது வேதங்களிலேயும் சாஸ்திரங்களிலேயும் சொல்லி இருக்கும்படியான ஒருயாகம் ஏதாகிலும் செய்கிறேன். இல்லாவிடில் சுலபமாயிருக்கக் கூடிய நவக்கிரக யாகத்தை செய்கிறேன். அது சீக்கிரம் முடிந்துவிடும். மேலும் அவன் என்றைக்குக் கோரினானோ அன்றைக்கே இந்த யாகம் முடிவாகுது. அதோடு தேவதா கோரிக்கையும் செய்கிறேன் பார்ப்போம் இது எப்படி முடியுதென்று அதுவுமில்லாமல் அந்த அரசன் சொன்னதைப்போல் அந்தக் கோயில் இன்றைய தினமுதற்கொண்டே கட்டும்படியான ஏதுவைத்தேடி

விடுகிறேன். அப்படி நம்பிள்ளையின் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொடுக்கும் பட்சத்தில் நான் நாலு கோபுரவாசலுக்கும் தங்கக்கலசம் செய்து சிகரத்தில் வைக்கிறேன். பகவானே, உன்னைவிட உயர்த்துணை யாரும் கிடையாது. பங்கசநயனி நீயும் யாதேனும் ஒரு கோரிக்கை செய்துகொள்.

பங்கசநயனி: சுவாமி நான் முன்னமே அந்த அரசர் சொல்லும் போதே உமது வேஷ்டிமுந்தையும் எனது சேலையின் முந்தையும் முடியிட்டுக் கொண்டேன். அம்மணி கேதாரி மகாலக்ஷிமி இப்பவும் எங்களுக்கு வந்திருக்கும் படியான ஆபத்தைத்தீர்க்கும் படி நானும் என்பர்த்தாவுமாகயிருந்து இதே பக்திபூர்வமாய் உன்னுடைய விரதத்தை அனுஷ்டிக்கிறோம் என்று மேலும் அவள் சத்திரூபம் கொண்டால் இந்த அரசனுடைய மார்பைப் பிளந்திடுவாள் நானும் பிள்ளையைக் குறித்து மாயாசக்தி நோன்பு ஒன்று நூற்கிறேன். அந்தச் சக்தியாகிலும் வந்து அவன் மார்பைப் பிளக்கட்டும் இருந்தாலும் நாம் முன்னமே அந்த ஆரத்தைக் கொடுத்தானே அதோடு போயிருக்க வேண்டும்.

சோமேசஜய்யர்: நாம் என்ன அரசன்தானே என்று பார்த்தோம் எல்லாத்துக்கும் பொதுவில் பகவானொருத்தர் இருக்கிறார் நமக்குக் கிடைத்த திரவியத்தையெல்லாம் அவர் விஷயத்தில் செய்ய வேண்டிய யாகத்திற்கும்

நோன்புக்கும் மற்றும் எல்லாவித தர்மத்துக்குமே சிலவிடுவோம் எப்படி நமது பிள்ளையை பகவான் காப்பாற்றிக் கொடுக்காமற் போய்விடுகிறாரோ பார்ப்போம். சுரோத்திரியத்திற்குப் போவோம். நாம் கோரியதையெல்லாம் செய்வோம் (சுரோத்திரியத்திற்கு வெட்டியான் வந்து சங்கதி தெரிவித்தல்)

வெட்டியான்: ஓய் சுவாமி ஏ சாமி சோந்திரதாரே ஐயரே அரசன் ஆக்கினை வந்திருக்கிறது உடனே புறப்படும் நீர் சமுசாரம் பிள்ளை மூன்றுபேரும் பிள்ளையை ஆஜர் படுத்த.

சோமேசஜய்யர்: அப்படியே போ அப்பா,என்ன செய்வேன் பங்கசநயனி?

வெட்டியான்: இதோ விட்டுவிட்டு போரேன் கொலைஞர்களை நீங்கள் போகாமலிருந்தால் உங்களை உற்றுநைந்து சிரச்சேதம் செய்வார்கள் சாக்கிரதை.

பங்கசநயனி: சுவாமி பயப்படாதீர் வாருங்கள் பகவான் கூடவாயில்லை அங்கேயேதான் பகவானிருக்கிறாரே நாம் நமது பிரமாணத்தைக் காப்பாத்துவதும் தவிர அந்த அரசன் இந்தமாதிரியான காரியத்தைச் செய்யத் துணிந்தானே. அதையும் நமது தேவதா கோரிக்கையினால் அவனைவிட்டு விலகும் படியாகவும் ஸ்தோத்தரிப்போம் எப்படியான போதிலும் நம்மை பகவான் கவனிப்பார்

பிள்ளையையும் காப்பாற்றிக் கொடுப்பார் வாரும் சுவாமி வாரும்.

பிள்ளைலிங்கேசன்: என்ன அம்மா? இந்த இராத்தியில் எங்கு போகிறீர் கோயிலுக்கா? அரசன் கூட வருகிறாரே. அது என்ன கையில் வாள்? ஏன் அம்மா வாள். இந்த இராத்திரியில் அரசன் எடுத்துக் கொண்டு வருகிறாரே இது என்ன நீர் விசனமுற்று சும்மாயிருக்கிறீரே நான் யாதொரு தப்பும் செய்யவில்லையே. உங்களுடைய வார்த்தையை உள்ளங்கனம் செய்ய வில்லையே அம்மா அப்பா நீர் கூட சும்மாயிருக்கிறீரே இது என்ன ஆச்சரியம் யாதொன்றும் புலப்படவில்லை என்ன விளையுமோ? அரசே மகாராசவே, ஐயா நாங்கள் என்ன செய்தோம் என்னத்துக்கு வாள் தங்கள் கையில் இந்த ராத்திரியில் மேலும் அம்மாவும் அப்பாவும் விசனமாயிருக்கிறார்களே அதற்கு தகுந்தாப்போல் நீரும் சும்மாயிருக்கிறீரே. இது என்ன யாரை என்ன செய்யப்போகிறீர் நீங்களெல்லாம் ஒரு மனதாயிருப்பதைப் பார்த்தால் ஏதாகிலும் தீங்கு எனக்குத்தான் விளைவிப்பீர்கள் போல் தோன்றுகிறது. அப்படி நான் நினைக்கிறேன். ஐயா அரசே நான் என்ன அபராதம் செய்தேன்? வேறு சிட்சை யில்லையா? கோயிலில்தானா இந்தக் காரியம்? பதில் காணோமே சரி இனி இவர்களை வேண்டுவதில் என்ன. பக்தர்களுக்கு பரமசிவன்தான் துணை ஏ சங்கரா மகாதேவா இரட்சகா என்னைரட்சியும் மார்கண்டேயருக்கு ஆயுளை கொடுத்த மாகருணநிதியே ஒருவேளை பானாசுரனைக் காப்பாற்றிக்

கொடுப்பதாய் தீர்மானித்து மகாவிஷ்ணுவினுடைய மாயாஸ்திரத்தினால் சொக்கிவிட்டீரே அப்படி சொக்கியிருக்கிறீரோ? அந்த மாயையாகிலும் வந்து ரட்சிக்கட்டும் ஏ பகவதி சக்தி சொரூபி இரட்சி.

தனேஸ்வரன்: வாருங்கள் கோயிலினுள் சேவகா உள்பிராகாரத்தைத் தாளிடு -

(பார்வதிக்கும் ஈஸ்வரனுக்கும் தர்க்கம்)

பரமசிவன்: அடி நில் பார்வதி நில் ஏ மாயை நில் பொரு பொரு.

பார்வதி: ஏ பகவான் இது என்ன உமக்கு நியாயமா? பிள்ளைத் தவிப்பது சற்றுமனமிரக்கமில்லையா? சண்டாளன் உமக்கு உசிதமா? உதிரம் என்பது உமக்கு அமிர்தமா? கிருமையில்லையா? நமது பிள்ளைகளான முருகனுக்கும் விநாயகனுக்கும் யாராகிலும் இப்போக் கொத்த கெடுதி செய்தால் சும்மாயிருப்பீரா? இன்னம் சும்மாயிருக்கிறீரே ஓ தங்களுக்கு இது காரியம் சம்மதமாயிருந்தால் உங்களில் அர்த்தசரீரம் பெற்ற நானாகிலும் போய் காப்பாற்றி வருகிறேன். சீக்கிரம் சொல்லுங்கள் இதோ போரேன் சொல்லும்.

பரமசிவன்: அடி மாயை உன் வேகத்தைத் தணி அடி நில் இது என்ன முன்யுகங்களைப் போல் நினைக்கிறாயா நீ என்னை வெல்வதாய் நினைத்துப் பூலோகத்து அரசனுக்கு

பெண்ணாய்ப் பிறந்தும் நான் அல்லமனைப் போல் வடிவங்கொண்டு மத்தளகாரனாய் உன்நாட்டியத்தைத் தோல்வியடையச் செய்தேனே அதுவரையிலும் பூலோகத்தார் உன்னை இன்னாளென்று தெரிந்து கொள்ளாமற் போனார்களே. அது போல் நினைத்தாயா? நில் இப்போதுள்ளவர்கள் அப்படியல்ல எல்லோரும் கல்வி தேர்ச்சி அடைந்து பக்தி செய்து ஞானத்தையடைந்து இருக்கிறார்கள் பூலோகத்தில் வாசித்தவர்கள் எங்கேயோ ஒருத்தரிருப்பார்கள். இப்போது ஊர் முழுவதும் வாசித்தவர்களே ஆனதினால் முன்னேயோகிகள் என்றும் அல்லாதவர்களென்றும் உனக்குத் தெரியும் இப்போது பிறப்பு இறப்பு அதிகமாயிருந்த போதிலும் நமக்குத் தெரியாமலே ராசயோகிகள் அநேகம்பேர் இருக்கிறார்கள் சாக்கிரதை உன் மாயா சக்தியான காளிரூபங்கொண்டு பூலோகம் போவாயாகில் உன் வேகத்தையடக்கி அங்கேயே சபித்திடுவார்கள். அல்லது என்னைக் கோருவார்கள் அப்போது பக்தர்களுக்கிரங்கி நீ பார்வதி என்றும் பாராமல் பாதாளலோகம் போம்படி அமிழ்த்திடுவேன். ஆனதினால் எனக்குப் பக்தியே பிரதானம், அவர்களுக்குத்தான் நான் அடிமை இதோ நான் அந்தப் பிள்ளையின் பக்திக் கிரங்கிப் போகிறேன். நீ என் பின்னோடுவா வேறே பெரியத்தனம் பண்ணாதே இது கலியுகமானபடியால் மாயை என்னும் படியான உன்னை நான் அடக்கி ஆளத்தான் வேண்டும் பின்னோடு வா முன்செல்ல உனக்கு ஞாயமில்லை அடங்கிவா,

அடங்கிவா நீ எப்போதும் நல்வினைக்குநில் தீவினைக்குப்போகாதே அப்படி தீவினையுற்றவர்களை சமயமறிந்து நான் தண்டிக்கிறேன் சாக்கிரதை இதுவே கட்டளை.

(செகதீசனான பரசிவன் பிரசன்னம்)

பரமசிவன்: அடே துஷ்டா? என்ன காரியம் செய்தாய்? பொரு? பொரு செய்யாதே நிறுத்தாவிடில் சபிப்போம் மைந்தா வா இப்படி சுகப்படு அம்மணி நமது சத்தியைக் குறித்து நீ நோற்ற நோன்புக்கும் ஏ பிராமணரே நீ நமது தேவர்களைக் குறித்து செய்த யாகத்திற்கும் மெச்சினோம். நாம் மேற்படி யாகத்தைத் தேவர்கள் மூல்யமாக ஆவாகனம் செய்து கொண்டோம்.

பார்வதி: அம்மணி நீ நோற்ற நோன்பில் அர்ச்சிக்கும் படியான புஷ்பத்தை இதோ மாலையாக தரித்தோம். ஸ்தோத்திரத்தை ஆபரணமாகப் பூண்டோம் இனி உமக்கு யாதொரு குறையும் இல்லை இரட்சித்தோம்.

பரமசிவன்: ஏ பிள்ளாய் உனக்கு என்னவரம் வேண்டும் கேள் நாம் அளிக்கிறோம்

பிள்ளை லிங்கேசன்: எப்போது தங்களைக் கண்டு விட்டேனோ எனக்கு என்னவரம் வேண்டும் தங்களுடைய பாதார விந்தமே சரி அதுதான் சிரேஷ்டம்.

பரமசிவம்: அப்பா, நீ பூர்வசென்மத்தில் பிறமதஸ்த

ராசாவாய் இருந்து கோயிலுக்குப்போய் பக்தியில்லாமல் சிவலிங்கத்தைப் பின்னப்படுத்தியும் அதனுடைய அடியிலுள்ள திரவியங்களை எடுக்கும் பொருட்டு சிவலிங்கத்தைக் கேள்வி முறையில்லாமல் அப்புறப்படுத்தி எடுத்ததினாலும் நாம் அந்த திரவியத்தின் மேலேயே ஆரோகணித்து உன்னுடைய உதிரத்தைத் தீர்த்தமாடினோம். ஆனதினால் நீ இன்று முதற்கொண்டு நீ இந்த இராஜ்யத்தை மனுநீதி தவறாமல் பழைய மந்திரியைக் கொண்டு அரசாண்டு பக்திபூர்வமாய் இருந்து மோட்சசாம்ராஜ்யத்தை அடைவாய். ஓ பிராமணரே,அம்மணி நீர் பூர்வத்தில் இந்த பிள்ளைக்குத் தாய்தகப்பனாயிருந்து சிறுவயதிலேயே சன்மார்கத்தை போதிக்காததினால் இப்போது இந்தக் கஷ்டத்தை அனுபவிக்கவைத்தோம் இன்று முதற்கொண்டு நீரும் பிள்ளையுடைய ஆதரவிலிருந்து பக்தியைச் செய்து நமது பாதாரவிந்தத்தை அடைவீராக. அடே துஷ்டா தனேஸ்வரா இப்போது உன்னை சபிக்கப்போகிறோம் என்ன சொல்லுகிறாய்.

தேவாரம்:

பூவார்மலர்கொண் டடியார்தொழுவார் புகழ்வார்வானோர்கள்
மூவார்புரங்க ளெரித்தவன்று மூவர்க்கருள்செய்தார்
தூமாமழைநின் றதிரவெருவித் தொறுவின்னிரை யோடும்
ஆமாம்பிணைவந் தணையுஞ்சார லண்ணாமலையாரே

தேவாரம்:

பொன்னார் மேனியனே புலித்தோலை யரைக்கசைத்து
மின்னார் செஞ்சடை மேன்மிளிர் கொன்றையணிந்தவனே

மன்னே மாமணியே மழபாடி யுள்மாணிக்கமே
அன்னே யுன்னையல்லா லினியாரை நினைக்கேனே

திருத்தாண்டகம்:

சிவனாகித் திசைமுகனாய்த் திருமா லாகிச்
செழுஞ்சுடராய்த் தீயாகி நீரு மாகிப்
புவனாகிப் புவனங்க ளனைத்து மாகிப்
பொன்னாகி மணியாகி முத்து மாகிப்
பவனாகிப் பவனங்க ளனைத்து மாகிப்
பசுவேறித் திரிவானோர் பவனாய் நின்ற
தவனாய தலையாலங் காடன் றன்னைச்
சாராதே சாலநாள் போக்கி னேனே

சுவாமின் என்ன செய்யப்போகிறேன்.அப்படி செய்யப்படாது.

பிடித்த பத்து:

அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே
அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதே
பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்துஅலைப் புலையனேன் தனக்குச்
செம்மையே ஆய சிவபதம் அளித்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே

என்னை மன்னியும் சுவாமி நானுய்யும் படியான வழியைச் சொல்லும் தாங்களேகதி ஏ பரஞ்சோதி.

பரமசிவன்: அடே தனேஸ்வரா நம்மை நீ வற்புறுத்துவதினாலும் மேலும் இது நம்மாலே குபேரனுடைய வேண்டுகோளுக்கிரங்கி நடாத்தின

திருவிளையாடலானதினாலும் உன்னை மன்னித்தோம். இருந்தாலும் உன் பிரம்ம ஹத்தி உன்னை முற்றிலும் தொடராமற்போனாலும் நீ செய்த கர்மத்துக்குத் தகுந்த சிட்சையை விதிப்போம் அதாவது நீ நீதி சொன்ன மந்திரியைப் பரதவிக்கவிட்டதும் சிவலிங்கமாச்சே என்று கருதாததும் பிரம்மஹத்தி யாச்சே என்று நினையாது அத்தியைச் செய்யத்துணிந்ததும் இந்த மூன்றிற்கும் நீ காட்டிற்குச் சென்று தீவிரமான தபசு செய்து பிரம்ஹத்தியெத்தனத்தை யொழித்து பூர்வகர்மத்தை நீத்து பின்னால் தேசோன் மயத்தில் கலப்பாய் போ இப்போதே போ.

தனேஸ்வரன்: சுவாமின் நான் செய்த பாக்கியமே பாக்கியம் என்னை இவ்வளவோடு மன்னித்தீரே போதும் இதோ இந்த இராஜ்யத்தைத் தமது அன்பனாகிய இந்தப் பிள்ளைக்குக் கொடுத்து விட்டேன் அப்பா பழைய மந்திரியைக் கூப்பிட்டு வைத்துக்கொள் இதோ இந்தச் சங்கரன் முன்னிலையிலேயே முடி சூட்டினேன். செய செய இந்திராதி தேவர்கள் உள்ளவரைக்கும் பஞ்சபூதங்களுள்ள வரைக்கும் பாரீசாதமுள்ளவரைக்கும் சிவ சிவ நான் போய் வருகிறேன்.

(பரமசிவன் மறைதல் தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிதல் அசரீரி)

சுகீபவா! சுகீபவா இராசராஜேஸ்வரா சுகீபவா எல்லோரும்

இன்று முதற்கொண்டு பேராசையென்னும் படியானது பொது வாயிருப்பதால் நல்லவிஷயத்திலேயும் கெட்ட விஷயத்திலேயும் அது உற்பவித்து உம்மைக் கோரி வரும் போது உம்மிடத்தில் இருக்கும்படியான நிதானம் என்னும் தானத்தைக் கொடுத்து உபசரிக்க வேண்டும். அப்போது அது நல்ல மார்க்கத்திலேயே கொண்டுபோய்விடும் அதுவுந்தவிர லோக வியாபாரத்திலும் இராசாங்க அந்தஸ்திலும் மற்ற குரு மூர்த்தமாயிருந்து வுபதேசிப்பதிலும் ஒரு வெண்மை பொருந்திய கற்பூரக் குவியலைக் கொட்டி அந்தக் கற்பூரத்தில் தீ பிடிக்கா வண்ணம் ஒரு சோதியான தீபத்தை வைத்தால் எப்படி பிரகாசிக்குமோ அப்படிச் சனங்களையும் பிறவுயிர்களையும் காத்து பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் காலதாமதமாகிறது. ஆசிர்வதித்தோம் ஆசிர்வதித்தோம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

மங்களம் மங்களம் மங்களம்

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

இப்பவும் இதை நாம் மேற்படி பாகவதரவர்கள் காலச்சேபம் செய்யக்கோட்டு ஒரு நாடகமாக எழுதினோம். இதில் சொற்குற்றம் மற்ற எவ்வித; குற்றங்களிருந்தாலும் மன்னிக்கவும். மேலும் நாடகத்துக்குத் தகுந்த செய்யுள்கள் இது அல்ல என்று ஏற்படும் பட்சத்தில் அதற்கு ஈடாக வேறு அமைத்துக்

கொள்ளலாம். போதாதாயிருந்தாலும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். மேலும் இதில் பக்தியே பிரதானமாயிருப்பதால் அதற்குத் தகுந்த கீர்த்தனைகளும் அமைத்துப்பாடி ஆனந்தத்தை உண்டாக்கலாம். இதை நடத்துபவர்கள் இதைச்சுருக்க வேண்டுமென்ற கருத்து கொண்டு பிராமணர் புறப்படுதலிலிருந்து செய்தாலும் செய்யலாம். பிராமணஸ்திரீயைக் கோயிலில் அரசன் காண்பதிலிருந்து சுரோத்திரிய அதிகாரத்தைக் கொஞ்சம் விஸ்தீரனப்படுந்திச் செய்தாலும் செய்யலாம். எப்படி இஷ்டமோ அப்படிச் செய்யலாம் இது சிறுத்தொண்டநாயனார் சரித்திரம் போல இதுஒரு பக்திரசமுள்ள சரித்திரமென்றும் கால க்ஷேபம் செய்தவர் இதை கலியுகத்திற்கு ஏற்ற சரித்திர மென்று சொன்னதினாலும் அவர் காலஞ்சென்று விட்டதினாலும் இதை அவர்பேர் விளங்க முன்னுக்குக் கொண்டு வரவேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் எழுதினோம். சிற்றறிவுடையோனை ஆசிர்வதிப்பீர்களென்றும் நம்புகிறோம்.

முற்றும்

சொற்பொருள் அகராதி

1.	ஆக்கியாபித்தல்	- கட்டளையிடல்
2.	உபாசித்தல்	- வழிபடல்
3.	ஏகாங்கி	- சன்னியாசி
4.	கிரயம்	- கொள்ளுகை
5.	கிருபாகடாட்சம்	- கிருபைப்பார்வை
6.	கிருபை	- அருள்
7.	கெவுனி	- கோட்டைவாயில்
8.	கொலு	- இராசசமுகம்
9.	சண்டாளன்	- துரோகி
10.	சாம்பிராஜ்யம்	- ஆளுகை
11.	சிரேஷ்டம்	- முதன்மை
12.	சுரோத்திரியம்	- கற்றோர்க்கிடப்பட்ட காணி முதலியன
13.	தூஷணை	- நிந்தனை
14.	தெண்டம்	- வணக்கம்
15.	தேசோமயம்	- பேரொளி
16.	பர்த்தா	- கணவன்
17.	பாய்ச்சிகை	- சொக்கட்டான் முதலியவற்றின் கவறு
18.	பிரமஹத்தி	- பிராமணரைக் கொன்ற தோஷம்
19.	பிரமாணிக்கம்	- ஆணை
20.	பிரலாபம்	- புலம்புகை
21.	பிரீதி	- அன்பு
22.	மாங்கல்யோதாரணம்	- தாலிக்கட்டு
23.	வடபாரிசம்	- வடக்குப்பக்கம்
24.	வியர்த்தம்	- பயனின்மை
25.	வியாகுலம்	- கலக்கம்